STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01754

FIGARO

Aaron Kurtz

Permanent preservation of this book was made possible
by Ellen Nadler, Janice Pinkus & Bob Braun
in memory of
their father, Maurice A. Braun

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

פיגארא

פאעמע

פון ש. קורץ

ארויסגעגעבן אין נויארק, 1924.

Copyright by
S. KURTZ
New York.
1924.

—מיינע ברידער יעקב און חיים

אַ פינטל,
אַ צייכן, אַ שטריך,
אַ שורע פון קרייד און אַ שנייד
אין וואָל און אין זייד.

מיינע ברידער שניידן שמאָלע פאַסן שוואַרצן ערד אויסגעבאַקט אין זון.

ברויט און רויט איז, ברויט איז
דער צאַר פון דער ערד אין מיר.
די העלע האָפענונג פון פרישן שוואַרצברויט שפּילט מיט שאָטנס באַ
מיין טיר.

מיינע גוטע ברידער.
מיינע גוטע ברידער וואָס גייען קליידער פאַר דער וועלט און זינגען
מיינע לידער,
וויקלען אָפּ און וואַרפן פאַסן סכיירע איבערן אַרבעטשטוב,
וואַרפן שאָטנס ערדישן, שוואַרצברויטיקן צאַר איבער די ווייסע טישן,
איבער די העלע דילן, איבער
מיר, דעם גאַסט,
צווישן די זיך שפּרייטנדיקע, שטרייפנדיקע פאַסן שטאָף, פאַסן פאַרבן, פאַסן
צאַר, פאַסן קליידונג פאַר
דינהויטיקן, וואַרעמפאַרביקן, געשפּריצטן
צאַר.

רויט איז,
ברויט איז
דער צאַר פון דער ערד אין מיר.

פיגאַרא

פיגאַראָ איז פון נעפל אַרויס.

אַז ער האָט דערזען זיין אַלטקייט אַפן שפיץ פון אַ זילבערנעם אייזבאַרג,
אין רייפן פון זון פון אַ ווייטן באַגינען,
האָט ער געמיינט אַז ער האָט נאָך זיין אַלטן זאַק כאָכמע.
נאָר, אָט האָט סוזאַנע, נאָך עטלאַכע דיירעס, פאַר אים זיך באַוויזן
דורכן זילבֿער פון אייזבאַרג,
סוזאַנע, די דינסט, די אייביקע דינסט צו איר האַר, צו איר מאַן צו
איר גאָט —
האָט ער דערזען זיין אַלטקייט זיך טרינקן
אונטערן זילבערנעם אייזבאַרג
און דעם איבערגעשטאָפטן זאַק מיט פאַרשימלטער כאָכמע.
האָט סוזאַנע, סוזאַנע די דינסט אים געזאָגט : מאַן מיינער,
פיגאַראָ,
הייב אוף דיינע פלינקע אויגן און זע די דינסט פון
דיין פאַלשן האַר,
די דינסט
וואָס איז געקומען קיניגן מיט דיר. מיין יוגנט זע,
מיין פאַרבנשטראַלנדיקע ווייבלעכקייט,
וועלן זיך אין דיר צושפריצן פאַרבן פון דעם פרישן לעבן אין דעם
אייזבאַרג
אונטער זון, וועסטו ווייסן אַז
טויט איז פיגאַראָ, דער אַלטער, דער קלוגער, דער נאַר און דער קנעכט.
לעבן, לעבט דער יונגער, יונגער קיניג
שמואל באַרביעראָ,
וואָס קיניגט אין זיינע ווייסע זאַלן, אין הערמעס׳ סאַנדאַלן,
מיט דעם יונגן סאָפאָלקס זילבערלירע באַ דעם בראָנזענעם פוסבענקל
פון זיין ווייסן טראָן.

ער איז אופגעלויכטן פון איר פרישקייט;
פון אירע רייד.

האָבן זיך סוזאַנעס קייכעס ביזן הימל אופגעשטראַלט.
האָט זי געזאָגט:

קיניג מיינער,
קוק און זע די פריזמע
פון דיינע יונגע אויגן, זע דעם גאָלדן רודער
באַ דיינע פרישע הענט.
זע ווי דער רודער, דער רודער וויטאַלער,
דער גאָלדענער רודער פון צייט אַבנאָרמאַלער, וואָס שאַפט
איבערשאַפט אַלץ נאָרמאַלער, רואיקער,
בוילעטער, פריי, קאָלאָסאַלער דעם הייפעך,
דעם גליקלעכן הייפעך פון
זאַכן.
דאַנק גאָט וואָס דער טאָג איז ניט וואָס ער איז, און
די נאַכט.
וואָס אַ שעטאַך פון זיבן־אַכט איילן קאָן זיין אַ מעלוכע פון ראַכוועס,
און מיילעך,

מיילעך געזאַלבטער קאָן זיין
דער פאָשעטער מענטש — באַרביעראָ

זי האָט ארומגענומען דעם זילבערנעם אייזבאַרג און די זון אין אים,
און געלויבט גאָט:
אָ, נאָבעלע ווייסקייט.
ווייסקייט פון שלייער, געבורט, לויטערע יאָרן.
פון גליאיקן פאָרן; ווייסקייט פון מילדן, ליבן צאָרן פון
פראָסטיקע נעכט.
נאָבעלע ווייסקייט פון טויט, וואָס פאַראייביקט דאָס לעבן.
ווייסקייט,
וואָס מאַכט פון בענאָדאָם אַ מיילעך.

דער יונגער,
דער פריער קיניג שמואל איז
אַ באַהאַנגענער מיט קייטן. נאָר
די קייטן זיינען ווייסע קייטן, איז
די קנעכטשאַפּט
לויטער.
קיניגבלוט באַבלאַנקט אַמאָל די קייטן ווייסע, פּרייט דעם מיילעך
דאָס שטילע שפּיל פון פאַרבן.

קיניג שמואל ארבעט מיט אַ גאָלדן גאָלמעסער,
נערוועזיצירן דרעמלענדיקע העלזער נאַרישע דאָס ליד פון גאָלדענער
סאַקאָנע.
קיניג שמואל שערט מיט אַ דינער זילבערשער,
וויברירן באַ די פּיס זיינע פראַגמענטן זילבערלעבן פון זקיינעמקעפּ,
(ווייסע,
ברייטע, ווייטע וועגן אונטער קילן ליכט —)
פינקלען זונלאָקן פון קינדער־קעפּ. (מינאָרע גאַמעס, פּערספּעקטיוו פון
פּאַנאָראַמעס,
בלאָנדער אופלעב פון זון־אַוואַנטורעס.)

אַז באַרביעראָ לאָזט איבער זיין מעלוכע, שליסן זיך די טויערן ניט צו.
קומענדיק צוריק האָט ער כאַראָטע, ווען ער זעט נאָך אַפּן דיל ארום
זיין טראָן די
אָפּגעבלאַנקטע שטיקלעך זילבערלעבן, די
אָפּגעבליטע, בלאָנדע זונלאָקן. זיין
קיניגלעכער ווילן מוז זיך בויגן, בויגן זיך, מיט רויטער סינע, פאַר
זיין ליבע צו די אָפּגעלעבטע שטיקער קאָפּ, צו
די ווייסע, טויטע זאַכן.

באַרביעראָ איז אַ שטרענגער קיניג. נאָר די מאָדנע בירגער זיינע
ליבן אים,
פאַרבענקן זיך נאָך אים, בעטן אים צוריק.
צוריק צו זיי. —
דעם שטרענגן קיניג פון דעם גאָלדן גאָלמעסער

וואָס האָט שטענדיק העלזער געוואָלט שניידן און געשניטן —
צושראָקענע כאַליימעס פון מיטן דרעמל, בלוטלאָזע,
בלייכע, —
אַ שניידן פון קאַלטע, אויסגעוויקטע שוואָמען.

אַ שאַבעס אינדערפרי
קומט דאָס פאָלק אין הויף אריין
און זעצט זיך אויס אין וואַרטזאַל —
באַרביעראָ זאָל זיי וואַשן,
באַרביעראָ זאָל זיי קאַמען,
(דערמאָנט זיי אָן דער מאַמען —) פאַר די קלינגיקע
פאָר שילינג.
פענימער פאַרמורזעטע,
שלעפן מאַטן שלאָף נאָך זיך,
אין ברודנע ליילעכער צוקנייטשטע,
אין אַ ווייסקייט ניט געהייליקטער,
אַ ווייסקייט אַ באַליידיקטער
פון ניט אָפגעהיטע בעטן.
שאַטנט עס די ווייכע ווייסקייט פון די ווענט
פון באַרביעראָס זאַלן.
נאָר אין שאָטנדיקן ליכטשפיל לויכט די לויטערקייט
פון באַרביעראָס לייכטן שמייכל.
קוריאָזע סטאַטיסטן, — זעאונגען
פון קאַרטוניסטן. קעפ
צורודערטע, אויגן —
פאַרפודערטע, (דינע
דראָטענע זיפן.) אַ כריפן
פון הייזעריקע העלזער, שטויב
פון אַלטע רוסישע ראָמאַנסן, מייסעס
פון צענגאַרנדיקן זנוס און
דריי צענטיקן ציניזם.

קיניג שמואל זעט ניט.
קיניג שמואל הערט ניט.

באַרביעראָ האַלט אַ קראָם פֿאַר שטרויענע פֿיגורן,
פֿאַרקויפֿט ער אָרנאַמענטן פֿאַר די האָר און פּאָנים.

באַרביעראָ זאַלבט יעדערן זיין קאָפּ מיט איילבערטאייל און זאָגט:
„איילבערטאייל,
דאָס איז אַ בראָכע אַפֿן קאָפּ.
איז דער זאַפֿט פֿון זונען טראָפּישע.“
לאַכן פֿלייש-אויגן כשאַד,
האַלדערט באַוואוסטזיין פֿון זומפּיקער כאָכמע
פֿון אַלע הייזעריקע זיפֿן פֿון
די שטרויענע סטאַטיסטן.

אין שטילע טעג,
איידער עס קומען זיך צונויף די קוריאָזע בירגער זיינע,
זעצט זיך באַרביעראָ אַף זיין ווייסן, לאַנגווייליקן טראָן,
אַרומגערינגלט פֿון די שפּיגלען, קוקט,
קוקט אַף זיינע פֿיס, אַף זיין קאָפּ האָר,
זוכט,
זוכט גראָ, זוכט גאָלד,
זוכט גאָר
אין זיינע דינע, יונגע ליניעס אַרום די אויגען,
וואָס קוקן טיף אין שפּיגל און באַוואונדערן דעם מיילעך.
באַוואונדערן, באַוויינען אים,
באַזינגען אים, באַפֿרייען.

זון און שאָטן, זון און שאָטן ראַנגלען זיך
טאָגטעגלעך אין די שפּיגלען,
איז שוין דער קיניג אויך אַ שטיק באַזילבערט, אויסגעשליפֿן גלאָז.
איז ער שאָטן,
אינאיינעם מיט די שפּיגלען,
איז ער זון.
ווען עס קווייקלט זיך דאָס ליכט אַרום, אַרום
אינמיטן טאָג,
איז שוין פֿון פֿריער נאַכט אין ווייסן זאַל, נאָר ניט אין

זיינע אויגן, כאָטש זיי שלאָפן,
שלאָפן איין אין איזאָלירטער שטילקייט.
ביז אין די שפּיגלען שפּיגלט זיך דער פּנים פון אַ בירגער, וואָס דערבליצט דעם מיילעכס צאָרן,
ברעכט ער דורך די שפּיגלען מיט זיין היילן פויסט: פאַר זיינע אויגן פאַלן,
פאַלן — ברוכשטיקער פון שוואַרצע הימלען, שאָטנס,
שאָטנס איבערגעבראָכענע,
פראַגמענטן שויבן פאַרביקע, מאָזאַאיק און גאָטיק, רויטע,
געלע שטיקער פאַרגליווערטער וואָלקן, פאַררויכערטע סטעליע
פון אַלטע, פאַרגעלטע מוזייען, אַרכיוון און טעמפּלען.
צופאַלט זיך אַלעס אַזוי פרייוויליק, גערן, — דערלייזונג געפינט עס דורך טויטשלאָג פון קיניגס געלייטערטן פויסט.

מאָנטיק איז דער גרויסער, וועכנטלעכער יאָנטעוו פון באַרביעראָ'ס קיניגרייך,
שטייט דער קיניג אויף פאַרטאָג, לאָזנדיק זיין סוויטע שלאָפן שפּעט אין טאָג אַריין,
קלעטערט איבער בערג, וואַשנדיק זיין לייב, אין ווייסע מאָרגנקליידער,
אין קוואַלנדיקן טוי.
דער דורכגעזונטער, פרייער יאַמווינט ליכטיקט ליכטיקער זיין שטערן ליכטיקן,
שלייפט שאַרפער אויס די שטריכן פון זיין פּנים, וואָס רעדט גוטסקייט און פאַרביסנקייט
פון געטלאַכער אַקשאָנעס און אַגאָניע.
אַזוי,
אין אַ פרימאָרגן פון אַ קלאָרן הימל און אַ קלאָרן מאַרך,
קאָן קיניג שמואל זען מיליאָנען לוכעס, געקאַרבט מיט קאַרמעזין אין זילבער און אין גאָלד,
אויסגעשטרעקט פון זיכערע, געוואַגטע הענט, אַראָפּ, אַראָפּ פון העלן הימל,
באַר קיינער זעט זיי ניט. און די וואָס זען, רירן זיי ניט אָן.

און די וואָס נעמען — לייגן אויף אַ געלן פייער און צושמעלצן עס.
(וואו זיינען די אויגן פון די בירגער?
די אויגן פון די בירגער זיינען יעדן טאָג נאָך אַלץ באַם ביליקן
ספּעקטאַקל פון אַגאַמעמנאָנס ביינער,
גיסן ראַכמאָנעסדיקע האָניק-טרערן איבערן דיל פון הויז פון טראַגישן
פּאָעט.
אין אַ כורווע-שטיבל,
וואו עס האָט אַמאָל זיך אופגעניית אַ פאָן פון אַ מעכאַבלדיקן שייוועט,
באַ אַ פּאַראַד פון אַלטע היטלען מיליטערישע,
אַף אַ געדיכטן וואַלד פון אויסגעדאַרטע דראָנגעס.
אין וואָלוועלע, אָנגעפּאָרענע באַלאַגאַנען מיט קונציקע פּאַקירן,
וואו זיי זוכן
זייער פרייד און „אַ גליק פאַר אַ גראָשן“,
פון מויל פון קלוגן פּאָפּוגיי.)

נאָך האַלבן טאָג
קומט דער קיניג נעענטער צום הויף,
באַגעגענען אים „טרייע בירגער“,
אויסגעפלעגטע פון ציניזם און פון ווייבער (קעץ,
די לעצטע שוואַנגערטעג.)
דערציילן אים פון קנעכט וואָס זאָגן זיך פון יאָנטעוו אָפּ
און מאָנען, מאָנען
די רידלען זייערע, די לאָמען,
צו טאָן דעם זיבעטן טאָג אַרבעט, ווייל זיי ווייסן ניט
(וויינען זיי)
מיטן יאָנטעוו וואָס צו טאָן. מיטן יאָנטעוו וואָס
צו טאָן.

די זון ברענט בלאָנד די העלע בראָנזלענדן פון טאָג,
דער מיילעך טרויערט איבער דער טראַגעדיע פון יאָנטעוו,
אין אַ טאָג אַ זוניקן.
די אָנגעשטרענגטע, האַלבאינטימע אָדיענצן מיט די בירגער ציִען זיך
ביז שפּעט אין נאַכט און נאָכדעם ערשט
גייט קיניג שמואל אין זיין ווייסן מיטיקזאַל אַריין

און זעצט זיך שווייגן.
נאָר דער קאַלטער טעלער שטשאַוו שפּיגלט אַף זיין ליכטיק גרינעם, קיניגלעכן צאָר.

איבערן יאַמפאַרביקן טעלער שטשאַוו
שווייגט דער מיילעך.
זיינע פינגער האַלטן ניט קיין לעפל: אייערינגלעך,
גליענדיקע אייערינגלעך
פון יונגע, בלאָנדע טעכטער.
גלעט דער זילבערנער לעפל די ווייניקע ליפּן, די העלזער,
די בליאַקע יונגבריסט, די לייבער,
די לויטערע, רויזיקע לייבער, וואָס שפּילן פאַנטאַזיע רוישיק ארויס פון דעם יאַמפאַרביקן, גאָלדגעזוימטן טעלער שטשאַוו, וואָס מינערט ניט

נאָר מערט זיך, קוואַלט.
אַריבער און אַריבער, אונטערן ליכט פון
מיילעכס אויגן.
דער בריטער פּאַנעל פון די גאַסן,
דער דימענטשטויב ברעג פון פּאַסיפישן יאַם,
דאָס איז דער סימעטרישער גאָלדזוים פון טעלער.
הילכיקער פוגע פון זילעבערגעשיר
ברענגט ארויס קלאַנגען פון לויטערע העלזער, האַרמאָנישן מאָביל פון

לייבער פון זון
אַף פּאַנעלן פון גאָלד
אַרום יאַם וואָס איז גרין, אַרום יאַם וואָס
איז שוואַרץ, יאַם וואָס איז
זילבער און בלאָ, וואָס איז רויט,
יאַם וואָס איז פלאַס.
אין דעם קילן, שטילן טלעער שטשאַוו — שטיל ווי
דער קיניג.

צוויי דינע,
געשליפענע קלינגלעך
פון זילבערנע שערן

קושן זיך. קושן
לייבלעכן זאַפּט פון בלאָנדהאָריקער יונגקייט.
קושן זיך. קושן
רואיקן זונרו
פון קלאָרער, ווייסהאָריקער כאָכמע.
אין טונקעלע מינוטן
וויל דער קיניג רואינירן
די מאָנאָטאָניקע מלוכע,
צילט ער מיטן זילבערשער אין זיינע דינע פינגער.
צושערט,
צושנייט
די ווייסע פינגער, ביז
טראָפּנס הייסע קיניג־קאַרמעזין צושפּילן זיך
אַף ליכטיקן מעטאַל.
נאָר די פינגער בלייבן פינגער אַפן האַנט.
ווייל שטאַרקער פון דעם קיניגס ווילן איז
דער זאַפּט פון בלאָנדקייט.
זילבערנע קעפּ צו דער ערד צוגעבויגן
קוקן אין שפּיגלען און שמייכלען צום קיניג:
נאַאיווע אוטאָפּיע בלאַנקט אין די שוואַרצלען,
דורכן אָפּדאַכט פון פרישע סימאָנים פון יוגנט
אַף די האַלב אָפּגעשאָרענע זילבערנע קעפּ.

ליב איז זיי, די אַלטע,
דאָס יונגקייט פונם מיילעך.
ליב איז זיי, די „יונגע“
דער אינטימער קלונג פון זילבערשער:
זילבערשער זינגט מאַי,
זילבערשער זינגט יולי
אינמיטן פון דעצעמבער.
יוגנט זיך עלטער,
בליט איבער זילבער — זילבער אין זון —
אין דינער, וואַרימער וויבראַציע פון
באַרביעראָס פינגער, אימאַזשן.

אימאַזשן פון קאַבצנקיניג האַזשן, נאָכן פאַרשפילן זיין
מעלוכע, אימאַזשן פון אפריל אַף
ווינטערבאַקן.
(אָ, ווינטערדיקע טרייסט: אין אַן אָפגעגאָלטן נאַקן, אָ,
פרימיטיווער גלויבן אין אַ גאָלדן גאָלמעסער.)

באַרביעראָ זעט פאַסטוכער שערן שאָף און שווייגן.
שערט באַרביעראָ פרויען און שווייגט דאָס שטילע שווייגן פון
דעם פאַסטוך.
דער פאַסטוך זעט וואָל, זעט פעלד. זעט שטאַלווענט,
אין קיניג באַרביעראָס הענט ווערט פרויענקאָפ אַ גלאָבוס וואַרעמער
וואָס נעמט ערשט אָטעמען.
די האָר, די לאָקן זיינען — יונגע, נאָך בלינדע, בלאָנדע יונגפרויען.
די שער פאַרשניצט די ברעמען, שנייט די וויעס דורך און קליינע,
נאָך קילע גאָלדזונען שטראַלן ארוים.

זיין גאָלדן גאָלמעסער פירט גלאַט און געדולדיק באַרביעראָ.
אָבער גאָלמעסער ווערט פענזל אין
די הענט פון קיניג, און מאַנסבילשער פאָנים —
ריזיקע קאַנווע. און ראַכוועס, ליכטיקע,
לויטערע ראַכוועס פון נאַקעטער פרוי מאָלט דער קיניג, מיט
פינגער וואָס ריידן פון ליבע, מיט אויגן וואָס
פאַרבן מיט פאַרבן פון
זוניקע פאַרבקוואַלן.

קיניג שמואל לעבט באַנאַכט די זון און זיינע לידער דרעמלט ער
באַטאָג,
צווישען די וויזיטן פון די בירגער, אַף זיין ווייסן טראָן.
האָט אַ ברענענדיקער טאָג זיך פאַרלייגט אַלס ריגל פונם הויף,
האָבן לאַנגע דרעמלענדיקע שאָען אָנגעצייגן שווערן שלאָף מיט
אילוזאָרישע כאַליימעס.
האָט ער געזען שאַרפע, שמאָלע גרינע פייערן
הייבן אים אין שעטעך מיט זיין טראָן.
האָט ער געזען רוים

אין פייערן פון נעראָנס רויטן ווילן —
אין פייערן פון פּעך.
האָט ער געזען נעראָנען מיט זיין ברייטער, היילער ברוסט
אין די דינע אָרעמס פון אַ
שיינער קורטיזאַנע.
רוים ברענט, רוים פלאַמט
אין אַלע שפּיגלען אַרום טראָן.
די קורטיזאַנע טאַנצט און נעראָן שפּילט, אינאיינעם
מיט די פייערן פון רוים.
ליכטיקע, גאָלדענע מעסערס פון טאָג שפּיזן זיך,
שפּיזן זיך, שטראַלן זיך איין אין די שפּיגלען,
צייכענען האַסטיק און שניידן,
שפּאַלטן די שפּיגלען.
בראַנדיקער ליאַרעם פון צומישטע זעאונגען,
הייסער רויש פון שפּיגלגלאָז,
זונען, זונען פאַלן,
אויפגעפלאַמטע זונען פאַלן,
פאַלן צו די פיס דעם קיניג.
מיט אַלע הענט
האָט פרימיטיווער שרעק אַ כאַפּ געטאָן דעם קיניג,
דער קיניג פאַרן קאָפּ, דער קאָפּ
פאַרן געדאַנק: „הילף, וואַסער!“
באַרביערא רופט און קיינער קומט ניט, קומט צו זיך
דער אָנגעשטרענגטער קיניג
און האָפט מען זאָל ניט קומען אַף זיין רוף.
ווייל איצטער האָט זיין שאַנד זיך אים געשטעלט אין פּאָנים,
דערזעענדיק אין די שפּיגלען קלאָר דעם שמייכל,
די אויגן — דעם קיניג,
דעם קלוגן קיניג נעראָן.
איז באַרביערא צוגעפאַלן צו די הייסע שפּיגלען און דערפילט זיך
אין די פריעריקע הענט,
האָט ער זיך אויסגעריסן און זיך פעסט געזאָגט: „זאָל ברענען,
זאָל ברענען מיין מעלוכע

אין איין טאָג מיט רוים״,
אַרוים אין הויף, צוואוואַרפן פייערן אַליין
און אַוועק זיך שפּילן מיטן גראָז.

אין אַ פּריזמאַטישן צירקל
פון פארשלאָסענע טעג מיט
אונטערהויטיקע אויגן,
זיצט קיניק שמואל מיט'ן צוזונטן קאָפּ אין
זיינע דינע הענט.
אַ זעאונג קרישטאָל ווערט
זיין קאָפּ אין דער זון.
ליכטיקע פינגער פון וואַרעמע יאָרן
גלעטן מיט פליסיקן גאָלד זיין
צופלאַקערטן קאָפּ.
אין ווייס־שטראַליקן זעאונגקרישטאָל שפּילן מיילער,
מיילער פון בליציק־צוואוואַרעמטן,
דין אויסגעשליפענעם שטאָל, מיילער פון
גאָלמעסערס הייסע, אָפענע, גרויסע
אויגן, פאַרשלאָפענע
פון פלייסיקע גאָלדענע גאָלמעסערס, וואָס ליגן אַף ווייסן, אין שיידן,
אין הענטלעך פון
וואַרעמען בורשטין, זשעט און קרעם קאָלירן,
געוואַגטע גאָלמעסערס אין שטילע, ליכטיקע קאָלירן מעדיטירן אין
די רואיק ברענענדיקע פייערן פון זייער קיניגס לעצטן ווילן,
מעדיטירן איבער די געדאַנקן פון אויסגעשליפן לעבן און
ציל־פאַרשפּילטע שאַרפן
פון זייער קיניג באַרביערא.

אַ טאָג, וואָס האָט צוואוויקלט זונשפּיגלען און פלאַטערדיקע שטראַלדעקן
האָט אַרויסגעפירט דעם קיניג פון זיין איזאָלירטן שלאָס, און אים געבראַכט
צו פעלדער, אונטער הימל — ניט בלאָ ווי אַלע זיבן, ניט האָריזאָנטאַל.

און‿אינאיינעם מיט די בסורעם, דורך די גליענדיקע זונשפּיגלען,
וואָס קומען
נאָר צו קיניג שמואל׳ן און באַגילדן אַלע זאָרגן פון זיין לאַנד,
האָבן די פּלאַטערדיקע שטראַלדעקן אַנטפּלעקט אים צוויי פּיגורן.
(אַ ליכטיק לייב פון לויטער פליש. אַ וואַרעמער ווילן פון
וווייבלעכער ווייסקייט.) לאַבוס באַר בורילע מיט דער שענסטער
טאָכטער פון
זיין אומגעלומפּערטער מעדינע. האָבן שווערע שאָטנס אים פּאַר־
שטעלט די אויגן
און אַ בייזער בלאָ האָט זיך אריינגעגאָסן אין זיין לייב.
זיין בירגער לאַבוס באַר בורילע איז דער סטוואָל פון ווילדן וואַלד,
לאַבוסעס אָרעמס זיינען שטעכיקע באַפּלעקטע רעטעכער, איבער
געוואַקסענע,
גרויסע רעטעכער מיט רויטהאָר, קריכעדיקן רויטהאָר, וואָס קרייזלט
זיך, קרייזלט זיך
און רעט, רעט גראָבע רייד, באַשמירט מיט זאַפּט פון גלוסטונג,
וואָס רינט אים פון די אויגן, ליפּן און די סטוואָלפינגער; גלוסטונג
נאָך הייסן פליש: פון ווייב; פון וואורשטלעך, אַפּן איבערקויבטן
שיסל זויערקרויט.
(אָ, סינאָריטאַ מאַריע, מעדיאום פון מיינע זונען. אָ, ליבע סינאָריטאַ
מאַריע,
דיין פרייער נעגלעזשע איז דעם קיניגס וועג צו זיך, צו גאָט.
אָ, קיינג, סענזיטיווער קיניג שמואל, וואָס שאַרפּסטו ניט דעם שאַרף
פון
גאָלדן גאָלמעסער: די בירגער דיינע לאָבן זיך, בייסן מיט צופּוילטע
ציין
שטיקער הימל לויטערן, דורכגעזונטע פרישקייט יונגלייב, בריסט און
בליאונג:
מיט פּאַרטאַבאַקטע ליפּן אין געבאַקטע זיסע בולבעס, אינמיטן מאַרק.
אָ, סינאָריטאַ.
סינאָריטאַ מאַריע.)
ווי דעם קיניג, ליבע טאָכטער:
לאַבוס באַר בורילע‿שפּילט זיך מיט דיינע זינגנדיקע אָדערן, וואָס
זיינען

יונגע, רענטגעניִשע שטראַלן וואָס שפּריצן וואַרעמען
ראָזעווען זילבער.
וואָס בליצן, צינדן, בליצן זיך אַריין
אין דער קיניגלעכער פּריזמע
וואָס הייסט: שמואל באַרביערע. און, בלענדן ניט און רירן גאָרניט אָן
זיין בירגער לאָבוס.

אַמאָל, אַמאָל — האָסטו געהאַט בלאָע,
ווייכע אויגן און דיין נאָמען איז
געווען: שולמית.
האָט אַ הימל זיך געלאָזט דורך רוימען, אויפזוכן
צוויי שטערן נייע,
זיינען די אויגן דיינע, איצט, די שטערן לאַזורין און גילאַ.
האָט דאָס דיך דערהייבן
צו מרים מאַגדאַלענאַ.
אַמאָל האָסטו די אויגן אויפגעעפנט קלוג און לאַנגזאַם,
זיינען זיי געווען שוואַרצע
ברענענדיקע מיילער, הינטעשע.
(אָ, אַנטאָניוס, אָ, צעזאַר אייביקער, זייט געדאַנקט
פאַרן טאַם פון אירע קושן.)
דעמאָלט איז געווען דיין נאָמען קלעאָפּאַטרע.
היינט ביסטו — שולמית-מרים-קלעאָפּאַטרע —
מיין בלאָנדע שטובמיידל; היינט ביסטו סוזאַנע,
מיין בלאָנד, מיין ליכטיק ווייב.
היינט באַנאַכט ביסטו, צווישן די זיבעציק
קאָלירנדיקע לאָמפּן פון מיין שלאָפזאַל, די ברוינע סינאָריטאַ,
די נאַכט-און-וואַלדיקע סינאָריטאַ מאַריע.
מיט פאַרפורענע שפּילצייג
האָסטו אין לעבן זיך אַריינגעשפּילט.
האָסט זיך אָנגעטאָן אין די רייכסטע פאַרבן פון אַ פייקלער פון טיבעט
און שפּילסט פאַר אונז דיין לעבן אויס

מיט רויטע רויזן אין די הענט.
מיט רויטע, רויטע רויזן אין די הענט.
בוטאַפּאַרן שפּאָרן ניט
קיין זילבער, גאָלד און פּערזישע קאַוויאָרן
פאַר דיין מאַיאָרן טראָט.
פאַרביקער ווילן פון מאָלער קושט דעם לעבעדיקן שעטעך אַרום דיר,
דעקאָראַטיווע פּערזן פון פּאָעט
שאַרן זיך באַ דיינע פיס. סימעטרישע פּוסטקייט פון ווערטער
שלינגען
וואָריאַנטן פון דיין פרייער פאָרם.
איך ווייס נאָר ניט
דיין מאָרגנדיקן נאָמען
אָבער דיין נאָמען איז
דער נאָמען פון מיין גאָט,
און ער איז
דער טאַליסמאַן פון אַלע זונען
וואָס קומען אָן מיטן באַגינען און ברענגען מיט, ברענגען מיט
דיין ליבן נאָמען.

שטענדיק זינגט דער קיניג.
שטענדיק, שטענדיק זינגט דער קיניג.
און זיין גרעסטע ליד איז נאָר אַ בלייכער שאָטנקלאַנג
פון זיין ליד צו דיר,
פון זיין ליד צו שטילער קיניגלעכער פרייד
און געטלעכער אַגאָניע.
דער קיניג ווערט אַ יונגער, בלאָנדער אינגל, ווען ער זינגט צו דיר:
איך בין דער ווינט,
דער ווינט אין דיין קלייד.
אין דיין שמאָלן פאַלדנקלייד פון ווייסן קרעפּ
בין איך דער זונווינט.
איך בין דער פאַרב פון די פרייפּערזיקע אוזאָרן אַף דיין ברוסטשאַל
פון גאָלדענעם
יאַפּאַנעזישן באַטיק.

איך בין דער קילער קרישטאָלדעק פון דעם אומעטיקן טיש, וואָס
טוליעט זיך צו דיין דינעם,
ווייכן בויך.
איך בין דער בלאָנדער, אופריכטיקער טאָג פון דער זון, וואָס
נעמט דיך אַרום אין
איר קורצן,
וואונדערלעכן שפּיל,
אַרום דיין גליקלעכשיינענדיקן טיש אין
דיין וואַרעמען זאַל.

אַז דו קומסט צו מיר,
טו זיך אָן אין ווייסן
אין שמאָלן, ווייסן סאַמעט און סאַטין קלייד.
היל זיך איין אין רויט, אין רויטן, אין אַ פרייער, ברייטער,
רויטער הילע,
פון אופגעבליטן פּליוש,
דעקאָרירט מיט שמאָלע פּאַסן גרינעם פוטערוואַרג.
אַ טורבאַן פון זילבער,
זילבער אַפן קאָפּ.

צוויי טראָפּישע זונען זיינען
דיינע בריסט.
דערפאַר איז אַזוי ליכטיק אין
דיין שלאָפזאַל.
דערפאַר איז אַזוי פרימאָרגנדיק די סטעליע
איבער דיין זילבערבעט.
דערפאַר איז דער אָפּשלאָג אַף דיינע שויבן
פּריזמאַטישער פון אָוונטן.
דערפאַר שפּריצן
פאָנטאַנענווייז
שטראַלן אַרויס פון מיין ברוסט.
גליט דער רויט פון מיינע יוגנטלעכע ליפּן
מיט וואַרעמע רייד,

מיטן עמעס פון לויטערע בריסט.
צוויי טראָפּישע זונען זזנען דיינע בריסט.

דיינע בריסט זיינען
די וואָרצלען פון
מיינע ליכטיקע
אוטאָפּיעס.
מיינע אוטאָפּיעס זיינען גליענדיקע זונרויזן — זיינען דיינע
לויכטנדיקע בריסט.

וואַרעמע פרייד פון
דיין לויטערן ווילן,
שטילער וויברירן
פון זונהויט,
פון זיידהאָר
פורעמט די פּריזמע פון צייטיקן ווערן, איבער דיין זילבערנעם בעט.
די סימעטריע
פון דיינע גראַנדיעזע
לענדן
אָטעמט אין אַ זוניקן
זיגזאַג,
דורכן אופשוואונג פון רויט־
גאָלדענער אוטאָפּיע.
דיין לייב הויכט שטילע טפילעס צו די געטער
וואָס קושן אים מיט הייסע פינגער, דורכן זיידענעם שלאָפהעמד.
ביסט דער פרישער טייטלבוים,
ביסט דער רויטער רויזנבוים,
ביסט די אופריכטיקע זונפרוי,
ביסט די נאַקעטע לעוואָנע, וואָס קומט אראָפּ צו מיר אין בעט,
ווען מיין מאַרינע וואַלגערט זיך
מיט לאָבוסן אין שטאַל.
די קוואַליקע יונגברוסט ביסטו פון
מיין אייביקער קינדהייט.

וויפל זונען צווישן הימל און ערד.

אַזויפיל ליבעם צווישן מיר און דיר.
וויפל פרידן אין מיין איזאָלירטן, ראַכוועסדיקן שלאָס
אַזויפיל אַגאָניע פון ליבֿע
אין דיינע אויגן,
אין דיינע ליפן
און דיינע היפטן.
וויפיל צאַר אין פלאַמיקן אָפגאַנג פון טאָג
אַזויפיל ציטערדיקער פרייד אין דיין הויט.
אַזויפיל עקזאַלטירטע מעדיטאַציע אין דיינע גאָלדהאָריקע אייוורים.
וויפיל פאַרבן עם דעקאָרירן
מיין ניסן און מיין טאַמעז,
אַזויפיל בלומען שפּראָצן אַרום דיינע בריסט אַרוים.
מיין נאַכטוואַלדיקע סינאָריטאַ מאַריע; סוזאַנע, מיין בלאָנד ווייב.
מיין ווירדע ביסטו, מיין ערד,
מיין פאַרשלאָסענע בעט.

איך בין דיין הימל.
דיין הימל בין איך,
בויג איך זיך צו דיר:
זויג מיך אָן מיט פרישקייט פון דער ערד.

וויטאַלע שטריכן ווייכן פאַרב רעפלעקטירן אייוורים וואַרעמע
אַף די זונענדיקע זיידגאַרדינען
פון אונזער קרישטאָלענער טעראַסע.
יוניקער יאָנטעוו גלעט מיט די ווערבעם
די פאַרביקע ווענט.
אינעווייניק יוני,
יוני אַף די ווענט.
יוניקע גאַרדינען, יוני
אין דער ראָזער רויזנוואַרעמקייט
פון זוניקע צוויי לייבער.
די גראָזן בלאָזן שמעקעדיקן יוני דורך די פענצטער,
דעקט זיך איין אונזער טעראַסע אין אַ בלאָען.

כינעזישן זילבער, און
פון אַלע שפיגלען שפראָצן
יאַפאַנעזישע פיאַלקעס.
באַגעגענען זיך זונען איבער אונזער שלאָס, צושטראַלן זיי,
באַוויקלען זיי די שטאָט
מיטן בלאָען, כינעזישן זילבער.
אָ, סינאָריטאַ, סינאָריטאַ
מאַריע:
די דערבאַרעמדיקע ערד איז
נאַאיוו און אופריכטיק,
האָט זי צוגעבליט ביז צו די פענצטער פון
דער בלינדער שטאָט.
און מיין ליבע מאַריע שטייט פאַר די קאַלטע ווענט און שטיינטירן
פון דער טויבער שטאָט, וואָס בראַזגעט מיט'ן מויל
אַ פרימיטיוון פלוידער און הערט גאָרנישט, נאָר דעם
אייגענעם געפילדער און זעט גאָרנישט, נאָר אונטער די אויגן די
הויכע פלנקנבאַקן און פאַטשט זיך, פאַטשט זיך לוסטיק אין
די פעטע היפטן.

אַכט פריזמעס האַלטן וואַך איבער דער וועלט.
די גרעסטע פריזמע דיך, פילט די שטאָט, נאָר
זעט דיך ניט.
מיט אַלע זיבן פריזמעס פון דיין קרוין וואַרפסטו פאַרב,
וואַרפסטו ליכט אַף
דער טויב-בלינדער שטאָט ,
וואָס האַלט זיך אָן מיט אַלע נערוועז אָן גאָלדענעם עקעלע
פון איר קליינעב כאַזער-גאָט, און טאַנצט
מיט ווייב און קינד און זאָקן, טאַנצט
מיט אַלע הינט פון שטאָט.
דעם מיילעכס פרייד דיר, מאַריע:
דיין קיניג איז אַ גאָט אָן אַן אײדע, ווייל דו ביסט
דער טאָך פון זיין טפילע. (זיי אייביק,
אייביק מיט אים.)

דער קיניג שטייט אַ נאַקעטער, אין העלקייט, פאַר דער וועלט,
זיינען וועלדער זוניקע, זיינען טייכן יוניקע
רעפלעקסן פון זיין העלן לייב.
דיין קיניג איז אַ בוך אַ נאַקעטער, נאָר דו ביסט
זיין עקזאָטישע הילע.
ווייסן עס ניט די, וואָס שלאָפן פולע נעכט און לופטערן,
באַ וואָלוועלע טישן,
פאַרשימלטע געדאַנקען פון טויטע ביכער
וועגן דיר, סינאָריטאַ, און דיין קיניג.
דיין קיניג איז אַ גייענדיקער אָבעליסק וואָס שטראַלט מיט זילבער,
איז אַ לעבעדיקער מאָנומענט דער זון.

פרייד פון הויטריר,
פרייד פון וואַרעמער באַלייבונג,
פרייד פון רעגונג און פרייד פון פאַרפולונג,
פרייד פון שלאָפרו,
פרייד פון מיטנאַכטיקן אומקער צו דער פרישסטער באַנייאונג:
זאָל די גוטע ערד מיך אופלייזען אין זיך, איך זאָל ניט זען ווי
דער גרויסער וואָלקן פון מיין טראַגישער מעדינע, לאָבוס, שטיקט
אייך אין זיין
האָריקער ברוסט.
אָדער לאָמיך אַ גרויסער, אַלטער בוים ווערן, און מיט מיין שטילער
כאָכמע און מיין שיינער וואָג
אַרופפאַלן אַף אים.
מיין פרייד דיר, מאַריע,
וואָס גאָט איז מיט מיר
אין מיינע אייגענע שאָען, ווען איך שפּאַציר
איבערן גרינגאָלד פון וועלט.
ווען איך גרייך דעם אַכטן הימל און די ערד
פרייט זיך אונטער מיר, פלוידערט איר הייסער אָטעם
אינאיינעם מיט מיין מאַרך. (אָ, ווייטיק מיינער,
מיין גוטער, ברודנער בירגער לאָבוס
הערט קאַם דאָס סקריפּן פון

זיין שוואַרצן בעט.
לאָבוס זעט ניט ווייטער פון
זיין קאָספּידאָר באַם בעט.)

באַ די הויכע, דימענטענע פּאָליוסן פון העלן טאָג
פּרעזירט שוין באַרביעראָ די בלאָנדע קעפּ
פון די אַפּריל-מאָדעלן.

ביי די הויכע, דימענטענע פּאָליוסן פון יוני
שפּאַצירן מאָדעלן.
מאָדעלן אין זילבער.
מאָדעלן אין ווייסקרעפּ, דראַפּירט אין פרייע
פּלאַסטישע פאַלדן פון
טונקעלן גאָלד.

באַ די צוגליטע, דימענטענע פּאָליוסן פון יולי
רעפּעטירט דער פרומער,
נאַקעטער באַלעט פון קיניגס ליבער פּאָולעט
דואַוואַל, וואָס קיינער,
קיינער זעט כוץ דעם
וואָס לעבט אָף ליכט פון דימענטענע פּאָליוסן.

באַ די שטילע, פּערלדיקע פּאָליוסן פון העלזען
שנורעווען זיך אויס פון קינדהייט ליבע, לויטערע לייבער,
וואַרעמע סיידעס, פאַרביקע רוימען
פאַר די, וואָס
מיט גאָלדענע בויגנס, מיט זילבערנע פיילן איילן,
מיט ווארעמען פרייד אין די אייוורים,
צו די שטראַלנדיקע בערג,
צו די בליצנדיקע פּאָליוסן
וואָס הייבן, שטייגן דערהייבן זיך
פון די ליכטיקע פורעמס, קייטלען, רינגלען ארום
באַרביעראָס ווייסן טראָן,

ווען ער פּאַרפומירט די פארשטויבטע קעפּ, די שווערע קעפּ (אָ,
גאַאיוועור קיניג:
אַ שווערן קאָפּ איז
לייכט צו טראָגן.)
פון זיינע בירגער מיט קרומע אויגן און אַ שנירלשרונט אינמיטן.

באַ די געשפּיצטע, דימענטענע פּאָליוסן פון יוני־יולי־זונען זינגען באַרביעראָ׳ס פּיס
די גרויסע פרייד פון אויסזיכט,
מוזיצירן אימפּעט פון געוואַגטע וועלטן.
זיינע יונגע פּיס בויגן זיך זינגנדיק לידער פרייע צו דער ערד, וואָס אָטעמט,
אָטעמט האַסטיק איין די לידער,
דעם ווילן פון די יונגע טאָי־זונען אַף די פרישע בריסט
פון קיניגס לויטערע מאָדעלן, וואָס זוניקן די לייבער
אין דעם נייען קיניגרייך פון איבערהויך דערהייבענע דימענטענע פּאָליוסן, —
דער קיניגרייך פון קלאָרע אויגן.

קיניג שמואל גייט אַלעמאָל ארום איבערן שטאָט אין בירגערלעכע קליידער,
ווייס ניט, זעט ניט קיינער
אַז דער קיניג גייט איבערן שטאָט.
שטאָט דערקענט אַ קיניג לויטן פּאַנצער, שווערט און גאָלדזאַק.
שטאָט לייענט ניט קיין טריט, קיין שווייגנדיקע בראָכעס און קיין הויט,
אַוואַדע ניט קיין אויגן און
קיין זונען.
ווייס די שטאָט ניט אַז איר ערד זינגט
ווייל עס גייט דער קיניג אום
איבער איר בליענדיקן בויך.
ווייסן ניט די טעכטער
אַז די שטאָט איז איינגערוימט אין ליבע
פון דעם קיניגס אויגן. (ווייסן ניט —

דאַרף קיינער ניט וויסן.)
קערן זיך די טעכטער אָפ פון קיניגס העלן וואונש און גייען נאָך
נאָך די גרויסע טריט פון שטאָטיונג לאָבוס.
(דאַרף קיינער ניט וויסן.)

קיניג שמואל האָט געיאַרשנט הערמעס' סאַנדאַלן,
טראָגט ער אַ געליבטער
טייערע קאַראַלן, גייט ער אין די פעלדער,
אין די שטאַלן באַקוקן זיינע פערד
אין הערמעס' סאַנדאַלן.
באַ די קאַרנאַוואַלן
פון קליינע, יונגע זונען, — אין הערמע'ס סאַנדאַלן — וואַלצירט
יונגער מיילעך באַרביעראָ
מיט אַ פרוי אַ מיעסער,
צעווישן זיינע יאָנטעוודיקע ליבע שיינקייטן, וואָס ווייסן ניט
פון מיילעכס יוני-ליבע,
פון דעם ווערט פון הערמעס' סאַנדאַלן, פון דעם פאַלן
און דערהייבונג
פון יונגן קיניגמוט, עקסטאַטישע געזאַנגען
און לידער פון אַגאָניע
ווען ער קיניגט אַף זיין ווייסן טראָן, צוליב זיי נאָר,
זיי,
זיינע פאַרב-צושפילטע
בלוט-ליבע שיינקייטן, וואָס ציען איבער קראַנצן
פון לעבעדיקע פונקען, שטיל בליצנדיקע פאַרבן,
איבער אַלע וועגן זילבערנע, די לאַנגע וועגן פון
דעם קיניג'ס טויט דעם ליכטיקן,
וואָס איז דעם מיילעכס קרוינונג אין דעם קיניגרייך פון העלזען.

אין אַלפאַרביקן, געשפריצטן קרעפ, אין בלומענדיקן באַטיק
שפאַציערט האָפערדיק דלילה אין דעם רויש פון די צופלאַמטע גאַסן
פון קיניג'ס פרייער, זוניקער מעלוכע.
דלילה האָט שטראַלנדיקע, בלאָנדע צעפ,

דלילה האָט שוואַרצע, גליאיקע לעוואָנעס (וואָס טראַכטן שיינע נעצן)
אין די קלוגע אַקסלען.
דלילה׳ס בלומענדיקע קליידער רוישן שטילן פערז.
שטילן, רוישנדיקן רייץ. דינע רעגונג פון
ערשט צובליטער מיידלשאַפט.
דער ריז, דער גאָט מיט העלפאַנטפים און מויל מיט ליידנשאַפט, דער ריז,
שמשון, גייט איר נאָך און קומט אַנטקעגן.
זיינע פלאַטשיקע, מאַכ־באַברעמטע אויגן זעען ניט דלילה׳ס יונגבריסט,
אין זייערע צושפראָצטע בליאונגען פון סעקסועלן רייץ.
שמשון זעט: רייפקייט פאַר באַמאַנונג.
זיינע האָרוואָרצלען זינגען ניט קיין פרייד־פון־לוסט לידער
צו די זיידענע סימאָנים פון מיידלשאַפט.
זיינע האָרוואָרצלען רעוון נאָך וויכע, שווערע היפטן,
זיין מויל בעט זיך די פרייקייט פון גראָבע רייד. זיין לייב און די פים
אָטעמען פאַר פרי גרייטקייט פאַר אַן אָפשטוים.
שמשון ווייס ניט פון די בסורעס
פון די גראָזן און די ביימער,
שמשון ווייס ניט אַז די זון איז איבער אים און אין דלילהן.
שמשון ווייס נאָר פון זיין קייעך, וואָס אַלע, אַלע מוזן גלעטן, און דלילה׳ן,
איר איז צוגעטיילט דער גרויסער קאָוועד צו
שטילן די קאַפריזן פון
דעם ברודנעם ריז.

פאָלק איז — פאָלק, פאָדערט פאָלק פון קיניג,
ער זאָל אופהענגען דלילה׳ן. (אין איר אומקום
וויל דאָס פאָלק באַהאַלטן
די עקלדיקע זינד פון זיינע ווייבער.)
האָט קיניג שמואל צוגערופן שמשון און דלילה׳ן צו אַ רויטן פאַרנאַכט, און,
אַזוי געזאָגט: דלילה,
אונזער שענסטער ווילן, אונזער מוט, אונזער קייעך — שמשון

איז אונטער דיינע פיס.
דעם מאַכטיקסטן קאָפּ האָר פון מיינע בירגער האָסטו געשאָרן מיט אַ טעמפּער,
אויסגעקאַרבטער שער.
און ער גייט נאָך נאָך דיר און לעקט דעם ראָסט פון אירע קלינגען.
וועל איך, קיניג שמואל באַרביערע, דיר אָפּשניידן דעם קאָפּ. עס מוז, דלילה,

מוז, אַ קיניג אונטערטעניק זיין זיין פאָלק.
גרוים דיך, וואָס ביסט זויכע שטאַרבן
פון אַ קיניגלעכער האַנט.
גרוים דיך, וואָס צוליב מיין ווירדע זיגסטו
אין דיין לעצטער רעגע:
איך וועל דעם קאָפּ דיר אָפּשניידן מיט מיין גאָלדן גאָלמעסער,
וואָס גאָלט נאָר קיניגן און פרינצן,
איידער זיי גייען צו די ראַנדאַוואוס
מיט זייערע געליבטע.

נאָר אַז דער קיניג האָט דעם גאָלדן גאָלמעסער אין האַנט גענומען,
איז פון פלאַמיקן פאַרנאַכט אַ נעם געבאָרן:
די זון האָט זיך צוריק פון מיירעווושייד דערהייבן.
אין קילע, שלעפעריקע אָוונטגלידער האָט זיך צוהויכט אַ באַטאָגיקער זומערשיין
און דורך די ווייטע, ברוינגעפאַרבטע פענצטער פון דער שטאָט ביישלעכעם
האָט דערזען דער יונגער מיילעך די פעטע געשמינקטע ווייבער פון די בירגער
וואָס כאַפּן זיך ארויס פון בעט, פאַרקויפן פעסלעך הערינג, גאָלד און שמאַטעס,
שלינגען זייער קאַלטן אָנבייס און זייגען מעזאַנע זייערע ווייבער מיטן זעלביקן אימפּעט —
די הענט און פענימער אומגעוואַשן.
האָט דער מיילעך איינגעצויגן זיינע בליקן
און אָפּגעשטופּט פון זיך די שטאָט ביישלעעכם.
און וואָס ווייטער ער האָט אָפּגעשטופּט ביישלעכעם, אַלץ נאָענטער

איז געוואָרן אים — דלילה. האָט קיניג שמואל
זיין גאָלדן שאַרף באַהאַלטן, און אַ ריין שטיק זון.
איז דער אָוונט אַוועק זיין גאַנג צו נאַכטצו און גענומען שאָטענען
סימעטריע פון אומעט
אין קאָלאָסאַלן שעטעך.
וואָס ברייטער עס איז געוואָרן די שוואַרצע ראַכוועס פון דער נאַכט,
אַלץ צאָרנדיקער איז געוואָרן דער שווערער קאָפּ פונם לעבעדיקן ספינקס —

שמשון.

קיניג שמואל איז אַרויס זיך באָדן אין דעם קאַלטן זילבער פון נאַכטלעכן יאַם.
נאָר אַז ער האָט דערזען זיין פינצטער פּאָנים וויגן זיך אין דער לעוואָנע
וואָס איז אַף שוואַרצע זילעברכוואַליעס באַ זיינע פיס געשוואומען האָט ער זיך

אַזוי געזאָגט:
מיין לייב ברענט און איז אַ ליכט אין דער נאַכט,
ווען איך לעב זון און לידער.
נאָר מיין וואונדערלעכע האַנט האָט מיר געציטערט אין דעם גרויסן פּרואוו.
דאַרף זיך דאָס זילבער פון דעם יאַם ניט וויקלען אַף מיין לייב.
דאַרף ניט אומשווימען די ווייבלעכע לעוואָנע אוף און אָפּ באַ מיינע פיס.
אויב דלילה איז אַ פלעק וויל די פולע שטראָף דער קיניג וויל מיטל־מעסיק איז

די שיינקייט און די זינד
וואָס ברענגט ניט מיט די האַרבסטע שטראָף.
האָט דער פלאַם פון זיין ליכטיקן, זינדיקן לייב באַליידיקט דער מעיושעוודיקער דאַמע.
נאָר טייקעף האָט זיין לייב געשוימט מיט געלע פונקען הייסן שרעק ווען די לעוואָנע איז געווען
דלילה׳ס שטראַלנדיקער רויטער קאָפּ, וואָס ער אַליין האָט אָפּשניידן געזאָלט

מיט זיין גאָלדן גאָלמעסער. מיטן רעפלעקס פון רויטן קאָפּ אַף
די זילבערנע קאַרבן פון
איר שמייכלענדיקן פּנים, וויגנדיק זיך אויף און אַפּ די שוואַרצע זילבערכוואַליעס
באַ זיינע פּיס, צו אים, איר געזאַלטן, איר געזאַלבטן קיניג־שויכעט.
האָט דער קיניג געלייענט ליכטיקן שריפט אַפן יאַם:
אַז ניט פאַר דלילה׳ס קאָפּ איז דאָ דער טויט אין גאָלדן גאָלמעסער.
אַז די שטראָף פון גאָלדן גאָלמעסער איז שאַרפער פון זיין אַוודע.
אַז זיין אַוודע איז קיין שיינקייט ניט פאַרן האָמאָ ליבר.
איז דער קיניג טיף אין יאַם אַריין, ווינשנדיק זיך נאָך אַ לעבן.
דעם גאָלדן גאָלמעסער האָט ער אַף העלפט צושפּאָלטן, אַריינגעשניטן
אין דעם פייכטן נאַקן פון דער נאַכט,
און זיך צוזונגען אפן קאָל.

אַף מאָרגן באַגינען,
אין אַ קלויסטער וואו דער צאַר פון פרישן ליים פון נייגלויביקע הענט האָט אויסגעקויפט
דאָס ביסל געלע קריסטנטום פון אונזערע טעג, און פאַרקערטע,
קליינע ציילעמלעך פון שטילן גאָלד, געגאָסן פונם קיניגס גאָלדשמידן,
האָבן פאַרנומען די ערטער פון אַלטע לעגענדעס און הילצערנע קרייצן,
האָט דער קיניג אַליין געלייענט אַ קורצן דעקרעט פאַר דעם צאַר פון
די ליידיקע ערטער פון צוכורעוועטע געטשקעס, פאַר זיינע נאָענטע פרינצן
און די אייגענע, גאָלדענע ציילעמלעך:
זאָל מען בויען בעדער און טאַנצזאַלן פון קרישטאָל פאַר
דער לויטערער דלילה׳ן.
ער דערלויבט צו טראַכטן אַז דלילה איז דעם קיניג׳ס ווייב.
אַז שמשון, אויב ער וויל, קאָן זיין דער פרינץ פון זיינע ווייסע פערד.
ווייל, עפשער, היט אונז גאָט, אַמאָל, וועט נאָך מוזן קיניגן דער פרינץ
פון קיניגלעכע פערד.

ווען נאָך אַ נייער טאָג האָט זיך דורכגעשאַרט די קילע, שאָטנדיקע ווענט

פון די באַגינענדיקע טאָלן, זיך דערהייבנדיק
אַריבער שפּיצן בערג און אויסגעגאָסן איבער יעדן באַרג אַ
הייסן עמער גאָלד,
האָט זיך אויפגעהייבן פון זיין בעט, אַ זילבערפרישער,
קיניג שמואל.
די קרישטאָלענע ווענט פון זיין שלאָפזאַל האָבן געזונגען רעפלעקס
פון נעכטיקער נאַכט.
די ליבע פון זיין פּאָנים האָט געזוכט שפּורן
פון נאַכטיקער זינד.
נאָר ניט די זון אין די קרישטאָלווענט,
ניט דער קרישטאָל אין קיניגס האַרץ, ניט דער קיניג אין
זיין נאַכט
האָבן געפונען געלע פלעקן אַפן
נעכטיקן מעסלעם.
געפונען האָט דער קיניג שטראַלן פון אַ דינעם כיין אונטער אַ ברענענדיקער קרוין
מיט אַ גליענדיקן ציילעמל אין זון.
געפונען האָט דער קיניג וויברירנדיקע ריטואַלן פון צוויי קיניגלעכע לייבער
אין דער געלייטערטער ווייסקייט פון אַ זוינעם בעט.
— אַז דלילה איז קיין זוינע ניט,
אַז זי שלאָפט נאָר מיט אַ פּרינץ.
אַז פלעקיק איז דאָס זינד פון נאָכלויפן נאָך הויזווייבער פאַרשלאָפענע,
וואָס ווייסן ניט
וואָס נעמען ניט וואָס פעלט זיי;
וואָס וואַגן זיך אַ בלייכן כאָלעם וועגן מוסאַמאַטן,
אַ קלייען־העלד פון ביליקע נאָוועלן, ליגנדיק פּאַסיוו און ביטלדיק
אונטער דער וואַרעמקייט פון לאָבוס באַר בורילעס בויך.
האָט קיניג שמואל גענומען זיין גאַנצע פרייד און איז אַוועק צו דלילה'ן,
ווינשן איר גוטמאָרגן.

יונגער סאָפּאָלק,
אין הערמעס' סאַנדאַלן,

שפּילט אַף זיין זילבערנער לירע.
נאַקעטע טענער פֿון פֿרייד,
נאַקעטע פֿאַרבן פֿון קיניגלעכער הילע, נאַקעטע פֿרייקייט פֿון גאָרטנס,
פֿון בליאונג,
פֿון אָפֿענע ליליעס, הייליקע נאַקעטקייט
פֿון אופֿריכטיק בלוט.
ליגט אַ נאַקעטע דלילה
אַף איר אָנגעטרויטער זאָפֿע,
אין שפּילנדיקע שאָטנס
פֿון זוניקע באַטיקן.
די לירע לענט אַף אירע ווייכע פֿיס, סאָפֿאָקל׳ס הייסער קאָפּ
אין איר נאַקעטן שויס.
אירע בריסט כאַנפּענען זיך צו זיין פּאָנים, די זון
באַלויכט אירע בריסט, אירע ליפּן,
פֿאַלט אין איר שויס, אַף סאָפֿאָקל׳ס קאָפּ און אַף
דער לירע.
און די זון האָט גערעט צו דעם יונגן סאָפֿאָקלען: לאָז דיין
זילעברלירע באַ דלילה׳ן וויל בייסלעכעם דאַרף
טרומייט און פּויק.
אונטער דלילה׳ס קאָפּ ליגן לידער פֿון פּערזישע פּאָעטן, שעקספּיר׳ס
סאָנעטן,

טריאָלעטן פֿון
דער בלאָער כינע און
אַ באַנד פֿון וויליאַם בלייק.
באַ די ווייבער פֿון בייסלעכעם ליגן אונטער די קישנס קאַלטע מיטלען
פֿאַר דער
זוניקער,
לויטערער
פֿרייד פֿון באַמאַנונג.
די ווייבער פֿון בייסלעכעם שלאָפֿן אין דיקע, פֿלאַנעלענע העמדער,
דלילה שלאָפֿט אין זיידנס.
די ווייבער פֿון בייסלעכעם כראָפּען דורך די נעכט און כאָלעמען,
אין פֿולן שלאָף.
וועגן דעם פֿעטן קאַצעוו מיט די פֿולע אויגן,

דלילה׳ס דינע פֿיס דערציילן
דעם קאַלטן דיל פֿון איר פֿינצטערן שלאָפֿזאַל, שאָען, שאָען לאַנג
דעם טרויער
איבער נעכט מיטן פֿינצטערן, אָן בלאָנדלאָקנדיקן שמשונען.
דלילה׳ס דילן ווערן שווער ביזן מאָרגן פֿונם טרויער וואָס הויערט
צווישן ווייטן שלאָף און אירע נאָנטע אויגן. לאָז,
סאָפּאָקל,
לאָז דיין זילבערלירע
באַ דלילה׳ן.
און וויפֿל זון עס איז געווען אין זאַל, אַזויפֿיל ליבע האָט יונגער סאָפּאָקל
אַריינגעקושט אין
דלילה׳ס ריינעם, ליכטיקן לייב.

באַ אַ ווייסן מירמלטישל, לעבן קיניגס טראָן
זיצט דלילה.
דלילה מאַנוקירט די נעגל פֿון
בורילע׳ס באַנדע.
יעדער אָפּערט איר אַ טאָלער, אַ פּאָר גראָשן טרינקגעלט פֿאַר
פּאָלירן ברודנע צוויי גאַנג נעגל,
אַ האַלבן טוצן גאַסשמייכלס און אַ ווינקל שמאָלן בעט. (מעג זיין אָן
אַ ווייסן ליילעך. אָן —.)
נאָר דלילה איז געשלאָפֿן מיט אַ ספֿינקס,
ווײַס זי ווי צו שוויַיגן קלוג.
דלילה שוויַיגט.
דלילה צאָלט.
באַם ווייסן מירמלטישל צאָלט דלילה
מיט פֿולער, פֿרומער פֿרייקייט פֿון דער פֿרוי, דעם סכאַר
פֿאַר אירע זינד מיט שמשונ׳ען:
פֿאַרן אָפּשניידן די בלאָנדע קלאַנגען פֿון זיין הימלדיקן קאָפּ מיט טעמפּ,
מיט ראָסט פֿון אייזן און
פֿאַר שלאָפֿן מיטן שוואַרצן ספֿינקס וואָס זי
האָט אויסגעטאָן פֿון גאָט און ליד און וויל ניט מער — און קאָן שוין
מער ניט —

זינגען
צום לייב און לייד פון ווייב, צו דער פרעמדער זוינע
וואָס ווערט זיין נאָענט ווייב.
באָם ווייסן מירמלטישל אין קיניגרייך פון שמואל באַרביעראָ
צאָלט די יונגע זוינע.
דלילה צאָלט פון פולער האַנט — צוגלייך מיט קיניג שמואל׳ן.

איבער דער ראכוועס פון
רויטע רואינעס וועט
זיך לאָזן דער קיניג אין
רויט־רויטע מידבאָריעס אַוועק.

ראכוועס פון
רויטע רואינעס איז
רויטע אַגאָניע פאַרן קיניג, ווייל
אונזער נייער קראַך בייסלעכעם איז
נאָך ניט קיין רויטע, רויכערדיקע כורווע.

מיטגיין וועלן נאָר די פרינצן,
סינאָריטאַ מאַריע וועט מיטגיין, סוזאַנע און
דלילה.
ווייל די טעכטער פון בייסלעכעם האָבן שווערע פיס,
האָבן מיירע טרעטן אין
דעם רויטן, הייסן גאָלדזאַמד פון
פרייפערזיקע מידבאָריעס. די טעכטער פון בייסלעכעם
לייענען קיין לידער ניט און ווייסן ניט
די קונסט פון ליבע.
קאָנען זיי ניט זינגען
דאָס ערשטע ליד פון רויטע,
גאָלדענע,
פרייפערזיקע מידבאָריעס.

איבערגעגליט
האָבן

די קופּערשרויפן פון אַ זון
און זיך צושאָטן.
האָבן געוואָגטע, רייפע זונפלאַמשטראַלן געקרייציקט די לעוואָנע.
האָבן געוויקסיקע יונגען זיך צואַוויינט מיט קינדערקעלכלעד, נאָך
די בלייכבלאָע כאַלוימעס, וואָס
די פרייע זונשווערטן האָבן געקרייציקט
אינמיטן נאַכט.
אַלטע הויפטאַטעס, וואָס בלייבן זיצן, שלאָפן איין אין שפעטער
ליידיקייט פון

גרויסע קינאָטעמפלען, וואוהין
זיי קומען גאַנוועענען וואַרעמקייט פון פרעמדע פרויענפיס.
האָט די קאַלטע שרעק פון נייען קרייצצוג אָנגעכאַפט באַ די ציטערדיגע
פיס, די טעכטער,
האָבן צובראָכן זייער טאַנץ — אין טאַקט פון קוגלאָקן, פרייפאַנען און
בלעכקווערט — און, מיטן פאָלק, מיט
לאָבום באַר בורילעס באַנדע
געלאָזט זיך איבערן ראַכמאָנעסדיקן לאַנד
אָפזוכן דעם קיניג.
נאָר פון די, וואָס
פילן ניט אַף זיך קיין זון באַנאַכט, פון
די, וואָס
האָבן מיירע פאַרן קרייצצוג פון לעוואָנעס
דאַרף זיך אַ קיניג ניט באַהאַלטן.
אַלע זונען זיינען דאָ, און
נייסימעטרישע, נייריטמישע לעוואָנעס, די פרינצן, סינאָריטאַ מאַריע
און,
אַליין, אַליין — דער קיניג.

קיניג שמואל איז אַ זייל אַ גליאיקער אין קיניגרייך פון שוואַרץ,
זיי פויזן אום אים זוכנדיק.
וואָלטן זיי כאָטש קומען ווי שטילע, געלאַסענע דאָרפמענטשן אין
ווייסע העמדער און
אין רויטן צאָרן, אין ערלעכן, גליאיקן צאָרן וואָס וואָלט זיך מיט ליבע,
פאַרדרוס און

געהעריקער ווירדע געצויגן
איבער די פּולע, זינגענדיקע בערד און העמדער.
האָבן זיי זיך אויסגעלייגט אין שוים פון יאַם, געקניט, געוויינט:
„מאַמע,
די לעוואָנע, די בלייכע, די בלאָע לעוואָנע.“
וואָלטן זיי כאָטש בעטן: טאַטע. טאַטע.

קיניג שמואל איז רעפּלעקס פון
עקזאָטישע ליכטיקייטן,
זיי זוכן אַ קיניג מיט אַ גאָלמעסער.

קיניג שמואל איז אַ פרישׂ שטיק ערד, שפּראָצן
גראָזן, שפּראָצן
בליאונגען פון
נייע פאַרבן.
פויזן זיי איבער זיין לייב — אים זוכנדיק.
פעלדיקע לויטערקייט ווייזט ניט,
ערדישע זאַפטיקייט זאָגט ניט
אין וואָסערן בייט איז דער קיניג.
פרישער, דורכזיכטיקער לייב פון לויטערן ערד איז
טונקעלע מיסטעריע.
רופן זיי אָן שאָטנס
די צייכנס פון דעם קיניג׳ס דינע פינגער אַפן
אופגעבליטן הויט פון ערד.
אַפן געבעט פון פויזנדיקע קני, פון
פאַרכאַלעשטע, הילפלאָזע, רויטלאָזע, קושלאָזע ליפן
האָט דער קיניג געענטפערט:
אַלץ וואָס שטאַרבט אין מיר, קאָן נאָר אין מיר צוריק
געבאָרן ווערן.
עס קומט צוריק צום לעבן
מיין ווילן דער צובראָכענער, און איר — קאָנט גיין אין יאַם.
אין יאַם, מיט די פים, מיט די שיך וואָס
טרעטן איבער גראָזן און
שפּירן ניט דעם גרינעם אָטעם און קענען ניט די שפּראַך פון

דינעם, גרינעם לעבן.
איך בין קיניג, אַז איך וויל קאָן איך אויסגיסן אַף אייך
דעם יאַם, נאָר, איר וועט דאָך ניט קאָנען שאַצן אייער
לעצטע, גוטע באָד.
דער יאַם האָט געקושט דעם קיניג׳ם בעגאָדים פון
פּאַרביקע זיידנס, נאָר
זיי,
זיי האָבן אומגעפּויזעט נידעריקער נאָך, ווי ס׳וואָלט אַ וואָרט דאָ ניט
געפאַלן. האָט
דער קיניג געזאָגט :
איך בין פּאַרשנורעוועט אין וואונדערלאַכן פּריזמע, אין פּרייע
פּריזמעשנורן פון

מיליאָנען שטראַלנדיקע לעבנס
מיט וועלכע עס ווערט מיין האַרץ אַנטבונדן באַם
ערשטן אויפשוואונג פונם יונגן הימל וואָס מיינע צאַרטע פּינגער האָבן
אויסגעשליפן איבער מיר.
איר דאַרפט ניט קיין באָד. מע דאַרף אייך ניט רייניקן. מע טאָר
אייך ניט

היילִיקן.
מע טאָר אייך ניט לערנען גאָט׳ס נאָמען.
פּאַרנעמט אייך אַפן באַרג,
נעמט מיט דאָס גאַנצע לאַנד און, דינגט אייך אָן כאַיאָלעס :
זיי זאָלן אופרייסן דעם באַרג. ווייל איך קום
קיניגן צוריק, אָן מיין גאָלדן גאָלמעסער און צו אַ פּאָלק
וואָס איז נאָך ניט.

אָן אַ גאָלמעסער — אַ קיניג — איז זיך דאָס פּאָלק
צולאָפן.
האָט דער קיניג דעם יאַם אַרומגענומען, האָט דער יאַם זיך אין די
אָרעמס אים געוואָרפן.
האָט דער קיניג געקושט זיינע וואַסערן מיט עקסטאַטישער,
אינגלשער ליבע און,

געוואָרפֿן פֿאַליעס וואַרעמען פֿרייד איבערן
גאַנצן יאַם.

זיידענע זונבייטשן
שמייסן דעם קיניג איבער
זיין ווייסן ברוסט און פּאָנים
אופֿגעלויכטן פֿון לעוואָנעדיקער מילדקייט פֿון פֿרישער, לייכטער נאַכט.
איצטער ווילן קיניג׳ס אייווּרים שלאָפֿן, זיך איינוויקלען אין זון, שטייען שוין די מאָדנע בירגער באַ
די טויערן פֿון הויף
שרייען וועגן זייער ליבע און מאַטאָנעס וואָס
זיי טראָגן פֿאַרן גוטן קיניג. זייער ליבע וואָס איז שאָטן, סאַם
און שוואַרצער כאָלעם
אין קיניגס שווערן שלאָף.
אַף די גאַסן פֿון זיין טראַגישער מעלוכע צוטיילט דער קיניג די מאַטאָנעס
צו די שפּילנדיקע קינדער און לאָזט דער שאַרפֿער גייציקייט קאַרבן טיפֿן צאָרן אין
די פּענימער פֿון ברודנע שנאָרערס
וואָס האָבן מוירע פֿאַרן ליכט פֿון וואַסער. אַך,
די אָרגיע פֿון ברודנע הענט וואָס טוען זיך אַ וואָרף נאָך גראָשענע מאַטבייעס
איבער סאַקאָנעסדיקע גאַסן,
מיטן לעבן אין קאָן.
מיט שטעכעדיקע אויגן אַף דער שטילער, ליבער ערד — צי האָט זי ניט באַהאַלטן
אַ פֿאַרקייקלטע מאַטבייע.

לויב פֿאַר
דער שטילער מינוט.
לויב פֿאַר דער ראַכוועס פֿון ווייסקייט אין זילבערנעם בעט.

לויב פאַר דער ראַכוועס פון גרויסשטאָט, פון גרינדאָרף, פון גלויבן,
פון גראָז,

ראַכוועס פון גלאָז.
ראַכוועס פון שטילקייט, פון שווייגן, ראַכוועס
פון איזאָלירטן טאָל און באַרג.
ראַכוועס פון יאַם, פון עקזאָלטירטן פלאַם פון
רויטגאָלדיקע מיזרעכדיקע טעג.
ראַכוועס פון גרינעם, פעלדיקן אומעט פון יוניקע באַטאָגן.

יוניקע באַטאָגן טראָגן פולע הויפנס גאָלד צום קיניגס טיר.
נאָר פון די קעפ דער שטויב, דער זוויר האָט
אָנגעבראַקנעט קיניגס טיר
קערן זיך צוריק די יוניקע באַטאָגן
מיטן אָפשיין פון באַרביעראָס צאַר אַף די העלע פענימער.
מיט די הויפנס גליענדיקן גאָלד, וואָס מינערט
אַפן וועג צוריק, מינערט,
וואָס ווייטער פון דעם קיניג, טונקלט,
טונקלט
ביז די יוניקע באַטאָגן האָבן
מער ניט וואָס צוריק צו טראָגן. פאַלן זיי,
פאַרשעמטע,
אַף די גרויסע שוואַרצע קישנס פון
סאָפכיידעשדיקע נעכט.
באַרביעראָ זיצט אין ווייסן טראָן, זשאָנגלירן ארום אים מיט זונען,
זשאָנגלירן מיט
רויטבלומענדיקע בערג, מיט שנייאיקע זונאָבעליסקן, מיט פאַלמען מיט
גלאָבוסראַקעטן זשאָנגלירן. שפילן
דרייהונדערטפינפאונזעכציק העלע פרינצן
אין דינע זונהעמדלעך פון אומעטיקן גאָלד.
אין אַזיינע שאָען זיצט דער קיניג און האָט מיירע פאַר
אַ גאַסיקן גוטמאָרגן, וואָס
קאָן פאַרשאָטענען אַ יוניקן באַטאָג,
פאַרוואָכיקן דעם יאָנטעוו פון דרייהונדערטפינפאונזעכציק זוניקע
רעפלעקסן,

פאַרבליבענע מיט קיניג שמואל׳ן, פון די העלע פרינצן מיט
די פולע הויפנס גליִענדיקע שאָען.
פון די יוניקע באַטאָגן אין
די זונהעמדלעך פון אומעטיקן גאָלד.
לעבט דער קיניג הינטער ווענט פון
זיינע שענסטע טעג. נאָר
עס נעמען אוף די ביימער פון זיין סאָד, די וועלדער פון זיין לאַנד
דעם יאָנטעוו פון
די יוניקע באַטאָגן.
עס אָטעמען פאַר אים די טאָפּאָלעס און פאַלמעס איין דעם זאַפט פון
פרישע, רייפע טעג.

אַף די קרישטאָלענע וועטרינעס פונם ווייסן וואַרטזאַל
גליִען זונען אוים די בסורע פון
אַ קומענדיקן יאָנטעוו.
דער העלער וואַקסדיל פונם וואַרטזאַל זינגט זיך אוים דעם קיניגס
פריערדיקן לאַנגוויַיל, איצטער.
איצטער איז דער קיניג אין
דעם פריזמע פון וועטרינעס.
איצטער איז דעם קיניגס ליכטיקער עקסטאַז
באַ די פּיס פון אָנזאָגער פון יאָנטעוו.
איצטער ווייס שוין ניט דער קיניג אַז
אַ שווערן קאָפּ איז לייכט צו טראָגן: אַלע, אַלע קעפּ
וועט אַליין דער קיניג זאַלבן, אַלע,
אַלע קעפּ — צוליבן
אָנקומען פון יאָנטעוו.
נאָר אינמיטן וואונדערלעכן שפּיל פון בסורעס אַף די הייסע,
ליכטיקע וועטרינעס, מוז
דער קיניג נעמען ריידן שלעכטס אַף זיך — פון טיפוואָרצלדיקן
ווייטיק און
געהענעמדיקן אַנגסט, פון שטילן,
איינגעפּרעסטן צאָרן און דערנידעריקטן כיין פון

יאָנטעוודיקער גאַיווע : „אָ,
בלינדער בלוד,
דו, נאַרישער, זע נאָר, זע די ווייבער.
די ווייבער קומען אָן מיט פולע קערב פונם ערעוויאָנטעוודיקן מאַרק.
אַפּן קויב פון יעדן קאָרב — אַ
מאָגער בינטל בלומען.
בלומען — בלומען פון פּאַפּיר,
פון שרייאיקן קאָליר.
אָ, דער טרוקענער געשריי פון
בינטלאַך פּאַפּירענע בלומען.
די ווייבער, די ווייבער קומען מיט טרוקענע, פּאַפּירענע בלומען
באַגעגענען דעם יאָנטעוו.
די פרויען.“
דעם קיניג׳ס דינע הענט האָבן זיך אופגעהייבן, האָבן זיך די שווערע,
גרינע שטאָרן איבער
זיינע ליכטיקע וועטרינעם געצויגן אַראָפּ,
געפאַלן אַראָפּ, אַראָפּ — — —
מיט׳ן איילבערטאייל וועט דער קיניג זאַלבן
זיינע ווייסע קעץ,
מיט די געזאַלבטע ווייסע קעץ וועט קיניג שמואל
אופנעמען די בסורעס, און, דעם יאָנטעוו, דעם יאָנטעוו וועט ער
אויסזינגען פאַר זיי, פאַר
דער לייכטער, הויכער, גרינער, ביימערדיקער ראַכוועס פון זיין סאָד.
פאַרן ליכטיקן וואונדער פון פרייע פרימאָרגנס וועט
דער קיניג אויסלייכטן,
וועט דער קיניג אויסלעבן
זיין יאָנטעוו ;
וועט דער קיניג זינגען זיינע לידער און די לידער פון
די באַלנדע פרינצן.

שטענדיק, גרינען אונטער גאָלדענעם עקוואַדאָר פרוכפּערדיקע
בושן זאַפּאָדילן,
שטענדיק, שטענדיק זינגט דעם קיניגס ווילן.

זינגט אין זילבערשער, אין גאָלמעסער.
אין שאַרפֿן, גאָלדן גאָלמעסער.
אין ווייסן וואַרטזאַל, אין כינעזישער אַטעליע, איבערן שוואַרצן ברויט
און קאַלטן שטשאַוו,
אין זיין ווייסן זילבערבעט און אין
אַ קליין,
אָרעם שטיבל פֿון
אַ גרויסן מענטשן.

איבער די זילבערנע באַריערן מיט ווייסע באַלוסטראַדן
פֿון די פֿעלדער וואָס געהערן צו
־ער בלאָנדער כעוורע פּרינצן
שטייגן אויף גליענדיק
גאָלדענע לייטערס.
שמאָלע שטיגן פֿון ווייסביין און פּערל, טרעפּ
ברייטע געהאַמערטע טרעפּ פֿון
צופֿלאַקערטן קופּער.
עקזאָלטירטער אימפּעט רייט אַרום אַף אַ ליכטיקן זעבראַ
מיט הונדערט דינע, פֿלינקע פֿיס.

הינטער די פֿעלדער — ליכטיקע יאַמען.
ליכטיקע יאַמען — ליכטיקע טעג.
ניטאָ מער קיין צאַמען פֿאַרן ליכטיקן זעבראַ.
צום ליכטיקן וועג
פֿון ליכטיקע יאַמען — ליכטיקע טעג.

עס ציטערן די דינע זונפֿאָרטירן פֿונם מאָרגנדיקן טאָג.
די קאָלאָסאַלע זילבערוואָג פֿון
ליכט און שאָטן
ראַנגלט זיך מיט ביידע אין
די פֿלאַכע, ברייטע שאָלן. אַ פֿינטל פֿאַרב אַ
העלער שאָטן, אַלץ אין יעדערן און
יעדער אַלץ

רייסט זיך אַף זיין שטייגער מאָלן
דעם קומענדיקן טאָג.

דער קיניג, אין זיין סאָד,
באַגלייט די יוני־יולי זונען, אַף די שטילע וועגן פון
סאַפּזומערדיקן רויטן, מאַטן גאָלד.
נעמט אוף די רואיקע סעפּטעמבערזונען און
די צייטיקייט פון פרוכטסאָד.
די רייפע, פולע פאַרבן פון עפל, מאַלינעס און קאַרשן.
זייַנע פערד און בירגער אַף פרעמדע הענט מיט טעמפּע גאָלמעסערס און פוילן שטרוי אין
קאָרעטעס און שטאָלן,
בלייבט דער קיניג הינטער די פאָלירטע קופּערטויערן פון סאָד. (דאָס
פאָלק רעט, רעוועט, פּליסטערט און
פּיליסטערט.
אַלע ריידן וועגן טאָג פון העלער איזאָלירונג. אַלע שרייען אַפן
העלן, העלסטן טאָג.)

אויסגעלייזט פון זונטיקדיקע פּריסטער וואָס פּרעפּלען איבער גוטבאַצאָלטן פּורימשפּיל און
גאָט, וואָס איז זיי פרעמד,
הענגט אוף דער קיניג זיין ברייטע, פאַרביקע רעגאַליע אַף די צוזונטע עפּלביימער,
בלייבט אין לייכטן, ווייסן זייד און
זומערדיקע ווינטלאַך.
מיט פולן אָטעם פון ליכטיקן לייב טרינקט דער קיניג דעם
ליכטיקן, פליסיקן,
זאַפטיקן, זוניקן פאַרב פון דער ערד. לאָזט זיך אַוועק איבערן
ראַכוועסדיקן סאָד פון אופגעגליטע זונען, זיך פרייענדיק,
מיט יעדן שטעקעלע און צווייגל, וואָס לעצטע שעפעדיקע זומערן האָבן אופגעשפּראָצט·

וואָס,
וואָס איז שענער אין סאָד:
די בוימער מיט הייסע, פּרווילעכע קאַרשן צו זייער

באַגערלעכער, זוניקער אָפשפיל
אַפן קיניג׳ס ווייסן זיידנהעמד?

וואָס, וואָס איז פרייער אין סאָד:
דער ליכטיקער אַגרעס — קרישטאָל אין דער זון — צי די ווייסע,
ווייסע איינזאַמקייט דעם קיניגס, מיטן שטראַליקן צאַר און לויכט פון
איזאָלירונג אַף זיין פאָנים?

זיינען זאַפטיקער די פאָמידאָרן, צי
די אוזאָרן פון
דעם זונווינטזינגנדיקן סאָד?

זיינען גלוטיקער די רויטע, הייסע קוסטעס ווײַנפערלעך, צי די
קאַרעלן
אַף הייסע, באַגעריקע טראָפישע בריסט, —
אין שטיל-פלאַטערדיקע, ווייסע, לייוונטענע ביידלעך אין
יוני-יוליקע מידבאָדריעס?
אָ, פאַרביקער שאָטנשפיל פון פרוכפערדיקן רויט.
אָ, זוניקע שעפע פון רויטע קוסטעס רויט אין
טריליאָן מיניאַטורן רויט.

אַן ערלעכער קיניג איז
אַלעמאָל — פרינץ.
די קרוין וואָס אים קומט,
שענקט ער אַוועק פאַר די ווייסע קיאָסקן פון אַלטע אַנטיקן,
באַם ברעג פון

אַ גווירישער שטאָט,
וואו עס קומען די רייכע באַוואוינער צו קויפן זיך קאָוועד פון
אוראַלטן שימל, און, קרוינען פון
פסעוודאָ-קיניגלעכע אינקאָגניטאָס.
אַן ערלעכער קיניג איז
זיין מעלוכע. איז אייביקער קרוינפרינץ.

אין דער בליאונג פון קיניג שמואל בארביעראָס סאָד, שפּאַצירן
בלאָנדע פּרינצן.
רייפן ביימער, אַגרעסן, קאַרשן.
רייפן וואָרצלען, זונען, זונען רייפן זיך —
יונגע, בלאָנדע פּרינצן.

(אַדעליקע כאַוויירים :
זאָל קיינער ניט פּאַרשן אונזער אומעט. נאָר,
זאָל מיין ווילן זיין דער ווילן פון מיין האַר, אַז
נאָר אַ פּרינץ מעג
טרעטן אַף דער גוטער ערד.)

איבערן מאַטברוינעם אומעם, וואָס האָט זיך אופגעהויבן איבערן קיניג,
איבער די כאַוויירים, שלאָס און שטאָט און סאָד, פון
זיינע שטומע רייד,
האָבן זיך ראַשיק צושפּילט פלאַמענדיקע כריזאָפּראַזן־פּאָכערס פון
דעם נעם, וואָס
רופט זיך : נאָרדליכט.
האָבן זיך אַראָפּגעלאָזט איבערן שטאָט פּאַרדינטע קראַכקרוינען,
געקרוינט די שטאָט מיט
גרינגאָלדענע קופּאָלן.
האָט דער מײלעך אופגעהויבן זיינע פאַרליבטע הענט צו די
קאַרשנביימער,
האָבן אופגעפינקלט קליינע זונען פון
שטילן בראָנז מיט
באַהאַלטענעם ליכט.
אַ זון אין יעדן, יעדן קאַרש. אין יעדן שפּיצפינגער (בליענדיקע קאַרשן
ווייסן די
קאַפּריזן פון
קיניגלעכע פינגער אין דער זון.)
האָט די רויט־גאָלד־בראָנזענע פרייד פון קאַרשנזונען אַוועקגעפירט
דעם קיניג איבערן סאָד, וואָס
זינגט לידער פון ביימער, פון עפּלדיקע פאַרבן און
לויטערע פּרינצן.

באַרביערא זינגט און
מיט אים
זינגען קאַלטע, אַליינינקע, אין ווינקלען אָפּגעבייטע ביימער
דאָס ליד פון
ה. לייוויק:

שוואַט. נאַכט און וואַלד.
אַ בלייכע, אַ העלע געשטאַלט
שטייגט אוף פון אַ שנייאיקן פאַלד.
— — — — — — — — — — — — —
אַרויס, און זיך טייקעף צושטראַלט.

געשלאָסן אַ גאָלד בונט
מיט שנייאיקן לאַנד,
מיט הימל, מיט אָפּגרונט,
שנייזון און פראָסטיקן בראַנד.

טענער פון קילע לעוואָנעס
און ברומען פון האָריקע כאַיעס.
ליבע אין רויטע סאַקאָנעס
און מערדערס האַוואַיעס.

שוואַטיקער הימל — זיין אייביקער שפּיגל.
פראָסטבלומען בליען אין זוניקן מאַי.
דער שפּיגל אַנטפּלעקט אַ פאַרראָסטעטן ריגל
אַף וועגן געגאַרטע, פאַרבריטע פון בליי.

שלעסער און ריגלען אַף טירן וואָס פירן
צום סאָד פון די ווייטסטע מאַרשרוטן,
וואו מיט דרייאיקן גאָרנישט אינאיינעם זשאָנגלירן
מעשיכים, יישום און ברוטן.

אַרויס, און זיך טייקעף צושטראַלט,
אין בונטן זוניקן אומעט.
צושטראַלט און אַוועק,

וואו אַ לעבעדיקער קאָפּ איז געשוואומען.
וואו ס'האָט געשלאָגן דער אָדער פון פינצטערן גוואַר.
אף אייביק פאַרנומען דעם לאָשן פון שטומען
ליימענעם אומעט און צאַר.
ליימענעם שרעק.
אַף אייביק.

דורך דרייצנטויזנט ריגלען
פון אויסגעשליפטן שטאָל,
דרינגט און שפּאַרט זיך מיטאַמאָל,
שנייט זיך, שטראַלט
פאַרקילטער, הייסער בליאַסק
פון זוניקן אומקום.

דורך דרייצנטויזנטפאַכיקער אַקשאָנעם,
אַקשאָנעם פון שטאָל
אין שאַרפן, אומקומיקן קאָל
וואָרנט דער ציטער פון לעצטגעזאָגטע ווערטער
דעם יעסאָד פון דער וועלט.

שוואַטיקער שטאָל.
ליימיקע,
איימיקע קעלט.

באַרביעראַ זינגט און
מיט אים
זינגען ווייכע, זאַפטיקע בלעטער, פאַרליבט אין די ווינטלעך
דאָס ליד פון
מאַני לייב:

באַם שטילן שיין פון לאַמטערנעס
האָט די וועלט צולאָזן אירע ברוינע צעפּ.
אַ באַטאָגעדיקער, העלער שאָטן
לויכט זיך אויס אין שוואַרצן סטעפּ.

דער שלאָף פאַרוויקלט זיך אין ווייסן,
וויקלען זיך די שטעט אין ווייסן און אין שלאָף.
רוען זיכערע די שטעט :מיטן באַגינען
אין ווייסקייט לייזט זיך אוף דער סאָף.

ווי לייכט און ווי שטיל עס פאַרלעשט זיך
דער אופגאַנג פון איינטאָגיקער זון.
מיטן אומעט פון טונקעלע שטראַלן
ווערט זי דערשלונגען פון גראָען קאָרשון.

אַז עס לעשט זיך דאָס באַטאָגעדיקע ליכט,
וויל איך דאָס שאַרפע ליכט פון שוואַרצן סאַם.
זאָל שוואַרצע ליכט, אַבי נאָר ליכט
אופלויכטן מיין בלייכן שטאַם.

ווען די ערד און די נאַכט און דער שלאָף
וויקלען אין ווייסקייט זיך איין
בליצן רויטער, ברייטער פון מיינע וואונדן
די פלעמלאַך פון בלאָלעכן שיין.

ליג איך אַ גרייטער, צושפרייטער
ווי אַ געשאָכטענער הירש אינם שניי.
ווי וויינריב, קאַפריזנע, פאַרוויטלט,
פאַרגיי איך, פאַרגיי.

איך בין די גראָע שוועל פון העלע וועלטן
וואָס וועלן זומערן באַ אייער טיר.
אַפן וועג צו גאָלדיקע באַגינענם
טרעט איר, טרעט איר איבער מיר.

באַרביעראַ זינגט און
מיט אים
זינגען פרייטיקדיקע פאַרטוכער מיט עפל, זינגט די פרייטיקדיקע
זון פון סאָד
דאָס ליד פון מאַרק שוויד:

מאַמע טייערע:
בענטש ליכט און זאָל זיין שאַבעס.
די פאַסטוכער ברענגען שוין די סטאַדעס פון דער פאַשע,
די לעצטע פורן פרישער מעל פאָרן שוין אַוועק פון מיל,
דער מעליקער רעב יעקב שטעלט אָפּ די מילשטיינער און דאָס
וואַסער, און אָט,
אָט פאָרט שוין דוד בער דער גלעזער אויך אַהיים.
אין פאַמעלעכדיקער, שאַבעסדיקער איילעניש פון דאָרף,
מיט היי, קאַרטאָפל און מיט קאָרן אַף דער גאַנצער וואָך.
בענטש ליכט, מאַמע,
זאָל שאַבעס זיין.

אָבער, — וואָס גייען אידן ניט אין שול אַריין מאַמע? — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

איך? איך קום פון אַ ווייטן, ווייטן לאַנד, טייערע.
באַ אונדז איז הייליק יעדער אָרט, יעדעס וואָרט,
און אַלע טעג טראָגן יאָנטעוודיקע קליידער.
ווען מיר קלייבן אויף דעם טאַבאַק, דעם אַרבעס און די רויזן,
הייסט עס טפילעס פאָרן יאָנטעוו ווינטער
און מאַטאָנעס פאַר די ברידער, וואָס האָבן זיך אַוועקגעלאָזט
איבער יאַמען.
ווען מיר שפּאַצירן איבער ווייסע עוועניוס אין טייוועס,
מיט שטערן און לעוואָנעס אויסגעהעפט אין זילבער אַף ווייסן זייד,
איז יעדער טראָט אַ טריאָלעט.
ווען פרויען גרייטן צו זייערע בעטן אין ווייסע ליילעכער און ציכן,
זיינען דאָס סאָנעטנטפילעס, מאַמע,
טפילעס אין סאָנעטן.
און אַז אונזערע שטאַרקע מענער האַקן האָלץ אין וועלדער,
זינגט דער גאַנצער רוים מיט זיי אַ טפילע: די טפילע פון פאַרנעם.
און אַז די קינדער לויפן, פרישע, בליענדיקע, זוניקע
איבער די בערג און בלומענבייטן הייסט עס, מאַמע טייערע, טפילעס,
טפילעס נייע, אין פערזן פרייע. יאָ,
נייע טפילעס אין פרייען פערז.

באַ אונז זינגען בילדער אַף די ווענט דאָס ליד פון אייביק לעבן.
שטומע טפילעס זינגט דער מאַנטל אַפּן הענגער, די שיך אונטערן בעט
און דער אויסגעווייקטער אָדלער אַפּן גליטשיקן פּאַנעל,
אַף די ברייטע, אויסגערעגנטע, שוואַרצזיידענע עווענייעס פון וואַוילגיין.
אַז אַן אומגליק טרעפט באַ אונז, היט גאָט,
אַפילע אין אַ וואָכעדיקן טאָג,
הייסט עס אויך אַ פּאַרשטערטער יאָנטעוו.
ווייל באַ אונז איז אַלעמאָל שאַבעס, מאַמע, שטענדיק,
שטענדיק יאָנטעוו.
און ווייל אונזערע שענסטע נאַרציסן און פּיאַלקעס ווערן פּאַרשעמט
אין ברודיקע לאַפּעלן,
זינגען מיר אונזערע טפילעס בעיעכידעס,
אונטערן הימל.

באַרביערא זינגט
און מיט אים זינגען אַלע אַלטע, ברייטבלעטערדיקע, זאַפטיקשווערע
צווייגן דאָס ליד פון
י. י. סיגאַל:

בריטע, ברוינע אָזערעס שווימען זייט באַ זייט, פּליסן, גיסן זיך,
קרייצן, בייטשן זיך און ריידן,
ריידן צווישן זיך, ווי היימישע כאַווירים.
ווילדע, וואַסערפרישע גראָזן פּאַרפּלאָנטערן די שמאָלע שטראָמען
וואָס וואַסערן זיך, וואַסערן זיך אַרוף, אַרוף
צום ווייסן פעלז אינמיטן וועג.
ווערט דער מאַרשרוט פון שמאָלע, גלייכע שטראָמען אינגאַנצן
אָפּגעשניטן פון אַן אינזל,
וואָס איז אויסגעריסן פון זיין שוירעש.
ווערן זיי דער ליכטיקער אַקוואַריום פּאַר אוראַלטע שטאַמען און
פּאַר אַלץ וואָס קומט מיט איבעראָנגעשטרענגטע וואָרצלען.
דאָ איז עס, וואו עס פאַלן זיך צונויף זילבערפּאַסן פון אַטלאַנטיק
מיט'ן ווילן פון אוראַגאַנען.
דאָ איז עס, וואו דינע שנורן זידנדיקער גאָלד רייסן זיך זיגזאַגיק צו.

דאָ איז עס, וואו איבער אַלץ שפאַרט זיך וואַסער, וואַסער, וואַסער, אָקעאַנישער, אורגאַנישער וואַסער,
זילבערשטראָמיקער וואַסער
איבערן איבערגעקערטן אינזל, אַ באַוואָרפענער מיט שוים, מיט ווילדגעוויקסן, צווייגן, ריטלעך
אין אַ טרוקן שוואַרץ, אַרויסגעשטויסענע פון גרינוועלט, מיטן ווינט צום יאַמרויש,
מיט לעבנסלאָזער לייכטקייט צום בליענדיקן אינזל.
וואַסערן, וואַסערן שווימען. וואַסערן קרימען דעם אופהאַלט פונם אינזל.
וואַסערן שווענקן, וואַסערן וואַרפן פרישגראָז, ווילדגראָז, ריטלעך און שליים,

סטוואָלן און זילבער, וואַרפן,
שווענקן פון אינזל אַראָפּ,
פלעכטן אין נעצן זיך, שפרייטן זיך, טיילן זיך,
ווילן פאַרנעמען די כוואַליעס אין זיך.
גראָז וויל יאַבאָשע, וויל זון.
ווילדגראָז וויל פלאָנטער, וויל דערנער.
טרוקענע ריטלעך ווילן דעם יאַם פאַר אַ קיווער, אַ זילבערנעם קיווער.
וואַקלט זיך דער בליענדיקער אינזל, מיט די וואָרצלען צו דער זון,
אינמיטן ליכטיקן אַקוואַריום,
צווישן צוריסענע זיגזאַגן פון הייסע גאָלדשטראָמען, שמאָלע, שטילע זילבערפאַסן,
צווישן גרין און בלי פון קומען און צווישן געל און שוואַרץ פון אומקום.

מיטן ווילדגראָז,
מיט די וויינענדיקע ריטלעך,
מיט די אַלטע, שווערע וואָרצלען דורכגעשלעפטע דורך דער ערד און יאַמען,
מיט די יונגע, רויע שפּראָצונגען צו דער זון.

באַרביעראָ זינגט
און מיט אים זינגען מיט
די ברוינע אויגלעך פון די פלינקע וועווערקעס אין סאָד,
דאָס ליד פון א. לוצקי:

שאַ. שטילער
שפעטער אָוונט.
מענטשן שלאָפן היינט פאַרפרי.
שטילער, רעגנדיקער אָוונט. שטילע, רעגנדיקע וועלטן
לאָזן זיך אַראָפ: טראָפ-טראָפ.

אַף די הויכע, קלוגע שטערנס פון די מויערן
לערנט זיך דער רעגן טאַנצן.
די נאַכט איז אַזוי פריילעך,
פריילעך מיטן רעגן
הוליענדיק אַליין. אַליין.
הוליעט שטיל און שיין — טראָפ-טראָפ.
פאַנעלן זיינען נאַסע, שוואַרצע שפיגלען,
שפילן אַף זיי רעגנס.
טאַנצן לאַכנדיקע רעגנס
אַף די שפיגלען פון דער ערד.

אַלע, אַלע שלאָפן.
שלאָפן ניט די פלעדערמייז.
פאַדן אום איבער גרויסע, שלאָפנדיקע מויערן
און קליינע וואַסערפאַלן.
קליינע וואַסערפאַלן שלאָפן ניט. פאַלן, פאַלן,
גליטשן זיך מיט שלעפעריקן, יונגן, צוצוי-גע-נעם לייב,
אַ כאַפ — אַרונטער,
אונטער פון אונטן. רעגן.
רעגן-רעגן-רעגן מיט פאַרמאַכטע אויגן.

און דער ווייסער שטאָרך איז דאָ.
מיט די מויערן דאָ. מיטן רעגן.

שטרעקט זיין לאַנגן האַלז און שנאָבל דורך דער נאַכט,
דורך די וואָלקנס
און כאַפּט די פאַלנדיקע שטערן, ביזן טאָג אַריין,
ביזן טיפן ברען אַריין.
אינדערפרי גליטשט ער זיך אַראָפּ איבער די זוניקע וואַסערן
און מיטן לאַנגן שנאָבל
בלאָזט ער קליינע, בלאָע זונען אויף
אַרויף.
אַרויף — אַרויף.

באַרביעראָ זינגט
און מיט אים זינגען
פרימאָרגיקע אַטאָמען פרישער, זומערדיקער ערד
דאָס ליד פון ב. אַלקוויט:

אין טעג,
ווען דער הימל נעמט אַף זיך
דעם אומעט פון דער ערד,
און דער גאַנצער טרויער פון דער וועלט
הענגט פון אים אַרונטער, ווי שטיקער שווערע,
קאַלטער געוואַנט,
הויב איך אויף די אויגן פון מיין ליבן,
אָפענעם בוך,
פאַרקרייץ די הענט איבער מיין גאָטפאָרכטיקער ברוסט
און זאָג צו זיך:
אַ גרויס וואונדער האָט פאַרטראַכט דער הימל.

די נידעריקע וואָלקנס
באַוויליקן מיר אַ געלייטערטן, וואַרעמען הויך
פון ערדישן צאַר.
דאַנק איך און לויב דיך, לויב דיך דערפאַר.
דאָ מינדסטע בין איך
פון דיין גרויסער קרעאַטור.
זיץ איך אַף דער לעצטער, לעצטער פור,

בין איך נעענטער, נעענטער צו דיר,
צום דינעם זוים פון דיין בלאָען מאַנטל.

פיר מיך,
פיר מיך אַף דער לעצטער פור.
איך גיי נאָך דעם קלאָרן שפור פון דיינע ווייסע טריט.
די טפילע איז ניט פול
ביז דער לעצטער האָט געקניט.
די ערשטע פון דער ווייטער, נייער ריי, אַהינטער אונז,
וועלן דאָס ליד פון לעצטער פור אַפריער הערן.

פיר מיך, פיר מיך
אַף דער לעצטער פור

באַרביעראַ זינגט
זינגען מיט אים מיט
די שטילע, שמייכלענדיקע גאָלדגליאיקע שלאַנגען פון דעם הייסן סאָד
דאָס ליד פון ראובן לודוויג :

אַ שנעל מיט די פינגער
אין זוניקן זאַמד,
האָב איך די וועלט
אַף אַ זילבערנעם טאַץ.

שפאַרן זיך קראַכן צום ליכט פון מיין האַנט,
צושטעל איך די שטעט
אַרום זוים פון דעם טאַץ.
אינמיטן דער וועלט, אַפן זילבערנעם טאַץ
לאָז איך נעגערשע אינגלעך
אין האָפ־לאַ אַוועק. האָפ־לאַ־לאַ־לאַ.

גליען טאַנצנדיקע, שוואַרצע זונען אין דעם
צענטער פון דער וועלט.
פאַרטשאַדעטע קופאָלן

פֿון צו־מעיושעוודיקע שטעט
שווינגען אין סאַקאָנעס איבער יענער זייט פֿון זוים,
וואו זייער טרוים
איז אַ דורכגעפֿלעקטע זון.

מיין אַלטער וויסאַהיד
וויקלט זיך אין יונגע שלאַנגן.
וויסאַהיד זאָגט, אַז די הימלען זיינען די פֿאָרהאַנגן פֿון אונזער וועלט.
אַז ווען גאָט וואָלט ניט פֿאַרשטעלט
דאָס ניט דערגרייכיקע פֿאַר אונזער אויג, וואָלט איינאונאיינציק נויג
פֿון אונזער מינדסטן ווילן
געקאָנט די הימלען אַלע און די ערד
פֿאַרשפּילן.
אַזוי זאָגט וויסאַהיד, דער אַלטער, פֿון די בערג,
וואָס שטייט מיט מיר און האַלט זיך אָן זילבערטאַץ, וואו עס
בליצט די זון
אױפֿן צענטער פֿון דער וועלט.

וויסאַהיד האָט באַ שוסטער דראַטוועס געפּעכט,
געהאַמערט, גענאָלט.
יאָרן געבויערט אין שאַכטן פֿון גאָלד. וויסאַהיד.
זיין לייב איז געשטאָלט.
וויסאַהיד לאַכט ברייט איבער מעיושעוודיקע שטעט.
זיין הוילן, ווייסן קאָפּ שאָקלט ער, אין לויב צו דער זון,
וואָס בליצט איבער די שוואַרצע נעגעראײנגלעך, אױפֿן זילבערנעם טאַץ,
אין זוניקסטן צענטער פֿון דער וועלט.
קלוגער, ליבער וויסאַהיד.

אַ שנעל מיט די פֿינגער
אין זוניקן זאַמד —
אין זוניקן זאַמד.

באַרביעראָ זינגט
און מיט אים זינגט די רייפֿע קלאָרקייט.

זינגען די נידעריקע, פרומע גראָזן פון דעם סאָד
דאָס ליד פון יעקב גלאַטשטיין:

איבער מיין אָרעמען שטוב פלאַטערט שטיל די ראַכוועס פון
בראַמאַ'ס קלייד.
דער וואָס זעט אָרעמקייט בא מיר אין שטוב,
קאָן זיין נאָמען ניט דערמאָנען.
קאָן ער צו מיין שטוב ניט קומען,
דורך מיינע ברייטע, אופגעזונטע גאַסן.

מיינע אַמניבוסן אַפֿ די גומענע רעדער גליטשן זיך, ליידיקע, אַליין,
דורך די רייכע עוועניוס פון מיין שטאָט,
אין פרישע, יוניקע באַגינענס.
בלויז איינאונאיינציקער זיצט אויבן אינם לעצטן ווינקל,
איינאונאיינציקער, ברייט אַזוי, לייכט,
פריי אַזוי, שטיל, ווי באַגינען,
ווי רואיקער אַמניבוס אַפֿ מיינע סאַמעטענע עוועניוס.
קום, לאָמיר אַראָפשפאַצירן מיט אַ זייטיק געסל ביז צום האָדסאָן,
וועלן מיר זען ווי די פייערן אין וואַסער
אימיטירן די וואונדערלעכע פיס פון דער גרינגער סאַרנע
וואָס פונקט איר ליכטיק, זינדיק לעבן אוים
אַפֿ אַלטע קאַבאַרעט-דילן,
אונטער מיין יונגן נאָמען.
וועסט זען אַ לויטערן שטערן שטראַלן רעליגיעזן שרעק,
לויטערן ציטער פון פלוצלונגן פאַרוואַנדלען.
די פאַרצוקנדיקע פאַרבן פון רויטן מיזבייעך, פון קלויסטערס וואָס
האַלטן אין זינקן.
זינקן מיט די פאַרבן, זינקן מיטן באַרג,
מיטן פריסטער פון רויטן פאַרגיין.
און די ווייסע אָרעמס פון קלויסטערלעכער ליבע.

מיין ליד איז דער שעטעך פון זינקנדיקע וועלטן.
מיין ליד איז זיגזאַגיקע דימענזיע אַרום זינקנדיקע וועלטן.
זינג איך צו דעם רויט פון פלעקן

אַף די בלייכע, גויסעדיקע באַקן פון דעם פרומען פּריסטער
וואָס רעגט מיט זיינע לעצטע, צוברעקלטע ריטואַלן
די באַשיידענע מיידלשאַפט פון קלויסטערלעכן כאָר.
(אָ, ליבע, זינקנדיקע באַרגיקייט, אָ, ווייסע
קלויסטערלעכע ליבע.)
מיין ליד זינג איך צו די בערג
וואָס וואַרטן אין די טאָלן אַף דעם שטאָלצן אָנאָוו
וואָס קומט פאַרשנורעוועט אין שנורן רויך פון אופליִז און פון אופגאַנג.
צו די בערג וואָס זינגען מיין בלאָנדן עלטער אין מיינע אינגלדיקע טעג,
מיט די גרינקעפּ אין דער זון.
צו די בערג וואָס וואַרטן אַף דעם וואָס דאַרף ניט וואַרטן
ביז עס עפנט זיך אַ טויער צו די טאָלן, —
אַף דעם וואָס קומט פון די זיגזאַגיקע דימענזיעס אַרום די זינגנדיקע מערק.
צו מיין ווייסן געצעלט פון נאָכמיטיקדיקער רו.
אין מיין ווייסן געצעלט פון נאָכמיטיקדיקער רו זינגען מיר די פינף רואיקע ווייבער מיינע
קרענץ פון זוניקע נאָכמיטיקס, אַרום דעם שלעפעריקן טיש.
מיינע ווייבער ווייסן, אַז דער קיניג זייערער איז שטענדיק גרייט אין וועג.
אַז אין וועג זיינען פאַראַן ביידלעך און פאַלאַצן.
אַז אין פאַלאַצן זיינען פרישע ווייבער דאָ, זיינען יונגע ווייבער דאָ
וואָס וואַרטן אַפן קיניג.
מיינע ווייבער זיינען קלוג. זיינען גוטהאַרציק
און וועלן אָפּשלאָפן אַליין די איבעריקע טעג —
פאַר די געציילטע נעכט אין קיניגלעכער בעט.

אָ, ברידער, איינזאַמע:
פון זיין דינעם קלייד די ראַכוועס פלאַטערט שטיל איבער מיין שטוב.
אַף אַלע מיינע שויבן בליצט דורך רייפער זון און הויכט דורך באַגינענדיקן טוי
זיין קלאָרער. ליבער נאָמען.

באַרביעראָ זינגט
און מיט אים זינגען
די בליטן פון די יונגסטע ביימער, די רייפנדיקע פאַרבן פון סאָד
דאָס ליד פון א. לעיעלעס:

גלעקלדיקער זונקלאַנג
אין טאָל פון כריזאָפראַזן.
שטייגן אימפעטיקע טענער
פון בליציקע זשאַקייען.

לאַבירינט פון זילבערקאָרידאָרן. פאָרן,
פאָרן מיר
דורך שטילע זילבערקאָרידאָרן,
צו דער וועלט פון ווייסאייזיקע זונען.
דער קאַראַוואַן איז געבאָדן אין גאָלדענעם אופגאַנג, באַלאָדן
מיט זיידזעק טורקוזן, מיט טיפע,
געשפיצטע טורקוזן וואָס וועלן, וואָס מוזן
לייכטער,
ליכטיקער ווערן:
שפרייענדיק בלאָ אַף די וועגן.
אַ טיפבלאָ, אין העלבלאָ, וואַרעמען הויך
אַף הימלען פון קילן, געשליפענעם שטאָל.

מיינע יונגע קאַראַוואַנען
זיינען זילבערנע אולאַנער
וואָס זינגען ווען זיי שפאַנען
צום אונטערגאַנג פון האַרבסטגאָלד,
דורך פריזמען פון בורשטין.
מיינע קאַראַוואַנען פירן רויט-רויטע סאַפירן
וואָס שנירן אין קאָלירן
פאַרנאַכטיקע רובינען אַף די וועגן פון באַגינען
אין יענעם, יענעם לאַנד
וואו פעלדער זיינען רויטע, בליאיקע דיוואַנען. (זוניקער,
אימפעטיקער מיינע יונגע קאַראַוואַנען.)

טראָט באַ טראָט,
פירן אייך צו גאָט
    עלאַדעאַם גלעקעלעך פון גאָלד. גאָלד.
דורך דינע, דורך פורפורנע נעפלען,
מיט אויגן פון מידבאַרדיקן דרעמלען, קומען די קעמלען, קומען אָן
די רובינענבאַלאָדענע, זונאויסגעבאָדענע
קעמלען,
צו די פעלדער פלאַמענדיקן מאָן.
צו די רויטע, בליאיקע דיוואַנען
פון וואַנען עס שפראָצן פולע בושן
רייפע רויזן.
וויקלט, צואוויקלט די גאָלדענע שאַלן.
זאָלן צופאַלן, אומעטום פאַלן
צובליצטע טורקוזן,
קילע אַמעטיסטן, הייסע טאָפאַזן, רובינען
און פלאַמיקצושפריצטע סאַפירן.
איבער די פעלדער פלאַמענדיקן מאָן.

בארביעראָ זינגט
און עס זינגען מיט אים
די זאַפטיקע, די פרומע, באַלאַנסירטע צווייגן פון דעם סאָד
דאָס ליד פון נ. מינקאָוו :

מיט אונזערע אייגענע הענט, ברידער,
לאָמיר גראָבן קוואָרים פאַר זיך.
לאָמיר אַראָפשניידן אין טהאָם אַריין אַ האַלבן באָדן אונזערן,
ביזן האַלבן היינט,
און לויבן גאָט.
וואָס דורך אונזערע הענט גייט אוף די זון,
דורך אונזערע רידלען
און ליכטיקט אוים דעם קיווער פאַרן האַלבן, שווערן באָדן.
לאָמיר לויבן גאָט.

אונזערע קעפ זיינען אין טרויער,

אָבער אונזערע שפיצפינגער זיינען פול מיט זון.
און אַז עס שטאַרבן אָפּ די כושים,
ווען עס שטייט דער קייווער אָפן פאַר די אויגן, גליען,
פריש און רויז אונזערע זוניקע שפיצפינגער,
גליען, ציען זיך צום ברייטן, אויסגעשפרייטן,
צום העל-העלן ליכט וואָס אונטער קוואָרים,
צום בראַנדיקן שטראָם פון אַלע זונען וואָס שטראַלן זיך דורך
דורך שפיצפינגער לויטערע,
דורך ליימענע קוואָרים, דורך ספאָרים
מיט בלעטער פאַרטריקנט, פאַרגעלט
נאָר מיט שטאַרקע סימאָנים פון שפיצפינגער זוניקע
פון האַלבגעטער
וואָס האָבן געלערנט די כאָכמע פון זון,
דעם אופגאַנג פון קוואורע —
ביז זייער אייגענעם אופגאַנג.
די פינגער וואָס רירן אָן די ליפן מיינע
און הייליקן דעם הויך פון מיין מויל.
אין דינעם הויך פון מיין מויל וואַרעמט זיך מיין לויב צו דיר.
זוניק איז עס, זוניק וועט עס זיין
ווען עס וועט ווערן שטויב פון מיר. לויב,
לויב צו דיר. מיין פייער וואָרצלט טיף
און ברענט דעם שוואַכסטן שאָטן פון אַ מיף וואָס שטאַרקט זיך
פירן מיך צוריק, צוריק מיטן שימלדיקן בריק
צום לאַנד פון איינגעפאַלענע מאַצייוועס.
איך האָב באַצאָלט, באַצאָלט
אַלע מיינע כייוועס.
האַק איך איצט מיין וועג דורך פעלדער הייסן שטיין.
ביז איך וועל דערגיין
צו די וואָרצלען פון מיינע טיפן וואו עס שווימען פולע שיפן ליכט
פאַר מיין מאָרגנדיקן טאָג.

באַרביעראָ זינגט
און מיט אים דער עכאָ פון זיין קאָל איבערן סאָד,

דער גאַנצער סאָד מיט אים,
דעם'עכאָ פון זיין ליד:

געבענטשט איז דער וואָס איז דער ערשטער צו
דערזען זיך אַליין. ריין,
קלאָר, ווי עס איז דער דאָר פון
נייען לאַנד איקאַריע, וואָס איז דער זונשלאָס פון דעם
פרייען פערז. שפּיל
פון פאַרב און ליכט — אומגעריכט, ווי די פּריזמע פון
באַטאָגעדיקע מיראַזשן אַפדערנאַכט.

וואויל דעם בלאָנדן יונג וואָס צייכנט זיך אַליין אין גאָלדזאַמד אויס יעדן
טראָט, יעדן
שפּאַן
פאַר זיין ווייסן קאַראַוואַן.
בלייך איז דער ווייטיק וואָס האָט קיין לידער ניט געזונגען נאָר
זיך אויסגעוועפּט אין רייד,
אין אָרעמע רייד.
(אָ, שטילע פרייד פון פייערן פון אינגלעד אַף די גאַסן, די ברייטע פּאַסן
שניי אַף קרישטאָלענע דעכער, דער עקזאָטישער פּעכער
פון דער ליבער פּאָלעט דוואַל. אָ, לאַנגע, געבענטשטע
שפּאַצירן איבער
איזאָלירטע וועלדער ליכט.)

פיגאַראָ, דער אַלטער, האָט געהערט די רייד פון קלוגע פילאָזאָפן,
יונגער
באַרביעראָ הערט ווי
די ווירדיקע טאָפּאָלעס ריידן זיך דורך מיט די יונגע גראָזברידער
איבער
דער טראַגישער שיינקייט פון בליאונג.
באַרביעראָ באַרשט און זאָטלט אַליין
זיינע פערד.
(אָ, יוגנטלעכער אומרו פון שפּאָרעס אַף
נערוועזע פיס פון

צובראָכענע סראָרעס : נעמט אָן מיין ראַכמאָנעס.) :
מיין יונגער סטאַליאָן גאַלאָפּירט מיט הונדערט דינע, כיינעוודיקע פּים.
אונזערע ווייסע סטאַליאָנען שפּרינגען לייכט אַריבער
דעם געפערלעכן רים פון
הימל און ערד.

מיט לייכטן, יאָנטעוודיקן ליכט אין
מיין שווערן בלוט מיט פראָסטלויטערער זון אַף
מיין העלן הוט, מיטן שפּילעוודיקן מוט פון
אינגלדיקן ווילן טראָגן מיך די
העלע דילן
פון
באַרביעראָ׳ס ווייסע זאַלן.
באַ די יולי און דעצעמבער קאַרניוואַלן בין איך דער גרויסער
איילעם געסט
וואָס קומט צום טעגלעכן ספּעקטאַקל פון
דעם אינדישן אָראַקל, וואָס
שיקט פּריזמען אוים איבער דער וועלט, פון באַרביעראָ׳ס ווייסע
זאַלן, דורך
גרינע, זינגנדיקע גראָזן.
איך בין דער עקזאַלטירטער אָדיענץ, געשיקט פון קיניג,
מיט פולע עקיפּאַזשן
שמעקנדיקע קרענץ
פאַר דעם אָראַקל פון געבענטשטן אָריענט וואָס שווענדט אַזויפיל
זונען, אַף
די פריש געבאַרשטע, פריידיקאימפּעטיקע טאַבונען
וואָס וואַרטן באַ די
ליכטיקע וועטרינעס מיטן הייסן רעפלעקס פון
די קאַרנאַוואַלן-פּאַנטאָמינעס,
אָפּצופירן דעם דאַנקבאַרן איילעם געסט. וואָס איז
קיינמאָל,
נאָך קיינמאָל ניט
געקומען
צו די וואונדערלעכע קאַרנאַוואַלן

אין ,קיניג באַרביעראַס שטראַלנדיקע זאַלן.

הינטער די לויטערע וועטרינעס, אַף זיין ווייסן
טראָן,
איז באַרביעראַ דער רויטער,
פרימאָרגיקער האָן פון די בערג.
איז די באַשיידענע האַרף פון די טאָלן.
היינט באַטאָג האָט ער אַוועקגעשטעלט זיין זילבערלירע,
אויסגעוויילט זיין פיינסטן גאָלמעסער, און מיט אַ קליינער,
קינדערגאָרטן ווירע
האָט ער זיך גענומען צייכענען און צירקלען
מאָדנע,
געוואַגטע
דימענזיעס
איבער הייסער ערד און
בראַנדיק-בראָנזענע הימלען,
וואָס טראָגן זיך פאַרביי זיינע ליכטיקע וועטרינעס און שפיגלען
זיך אָפ אין
די אָפענע, גליאיקע שפיגלען
פון זיינע ווייסע, ראַכוועסדיקע זאַלן.